

3 1761 07568924 0

Christian Winther

Til Een

PT
8166

T5
1900

GYLDENDALS BIBLIOTHEK

Presented to the
LIBRARY of the
UNIVERSITY OF TORONTO
by

ESTATE OF THE LATE
JOHN B. C. WATKINS

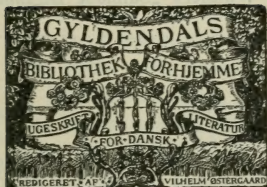

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

2
CHRISTIAN WINTHER

TIL EEN

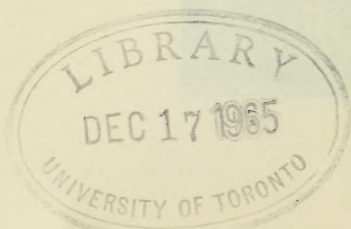
KJØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG

FR. BAGGES BOGTRYKKERI

1900

After Christian Winthers „Samlede Digtninger“ (1860).

PT
8166
T5
1900

1031861

*„Ma pur si aspre vie, ne si selvaggie
Cercar non so, ch'amor non venga sempre
Ragionando con meco, ed io con lui.“*

Petrarca.

I.

Hverken Verden eller du
Skal rigtig faae at vide,
Hvad mit Hjerte før og nu
Har lidt og maa lide ;
Men hver veemodsfulde Klang,
Som røber min Smerte,
Og hver en Sorgens Sang,
Som fødes af mit Hjerte,
Hvert Billed og hvert Blad,
Hvert Suk og hver Tanke,
Som jeg sorgfuld eller glad
Paa min Vandring kan sanke,
Skal dig evig høre til,
Som jeg selv er dit Eie,
Til mig Døden føre vil
Fra Smertens Torne-Leie ;
Til i Evighedens Glands,
Som alle Længsler stiller,
Er opløst den Dissonans,
Som her os grumt adskiller !
Ak, jeg husker nok dengang,

Da jeg sad i dit Kammer,
Og læste dig min Sang,
Fuld af Elskovs Fryd og Jammer ;
Mens dit Øies dybe Blaae
I Taareduggen svømmed,
Og Smerten bitter laae
Om din Læbe og drømmed ;
Og for mit Øre lød
Ubeskriveligt din Stemme,
Saa vennehuld og blød,
At jeg aldrig det kan glemme !
Da følte jeg den Magt,
Som der laae i din Smerte,
Og opreiste en Pagt
Mellem mig og mit Hjerte,
Og svoer en hellig Eed,
At kun du skulde være
Fra nu til Evighed
Mit Hjertes Hjertenskjære ;
Men at aldrig enten du
Eller Verden skulde vide,
Hvad af Længsel før og nu
Jeg leed og maa lide !
Og dine Taarer blev
En Dug med Himlens Kræfter :
Alt, hvad jeg sang og skrev,
Var Blomsterskud derefter.
I din søde — søde Røst,
Som jeg aldrig kan glemme,
Gjennembævede mit Bryst
Gudens hellig-stærke Stemme.
Og til dig jeg øm og glad
Mig klynged som en Ranke,

Saa at alle mine Qvad
 Var som tænkte med din Tanke.
 O, modtag da i din Favn
 Vore Børn, jeg vil udsende;
 Skjøndt de bære ei dit Navn,
 Vil du dem nok gjenkjende!
 Men dit Navn jeg nævner ei,
 Thi det er Helligdommen,
 Hvori, dybt indviet, jeg
 Til Livets Lys er kommen;
 Og jeg svoer jo: hverken du
 Eller Verden fik at vide,
 Ved Hvem jeg før og nu
 Har lidt og maa lide!

II.

Saa Havets Brusen, den vældige Vind
 Og Braget af de stærke Strømme
 Kan ene sende Ro i dit Sind?
 Og bortveire dine mørke Drømme?

O, kunde jeg aande hver Taage bort
 Og gjøre dig Dagene klare!
 Men selv jeg skuer kun Graat og Sort —
 Forlængst lod mig Glæden fare.

O, kunde jeg dog ved Strængens Guld
 Faae din Sorg i Toner begravet!
 Min Sang den er kun af Jammer fuld,
 Ei vild og freidig som Havet.

Hvad hjalp da min Sang et Barn saa forgrædt?
 Hvad hjalp min Sang dit hulkende Hjerte?
 Ak, gjerne jeg bar — skjøndt selv saa træt —
 For dig hvert Suk, hver Sorg og hver Smerte!

III.

Du veed ei, hvor jeg er?
 Ak, seer du mig dog ikke?
 Jeg er jo dine Blikke
 Lyslevende og nær!
 I disse gyldne Sale
 Min Kjole vandrer og min Krop,
 Men Hjertet — Hjertet iler op
 Hos dig sig at husvale.

Jeg i dit Øie, du!
 Mig speiled mange Gange
 Saa sorrigfuld og bange, —
 Der sidder jeg endnu;
 Hvis der ei mere findes
 Min Skygge, tegnet skarp og fin,
 Er Skylden ikke min, men din,
 Som mig ei længer mindes.

Jeg sætter, som en Falk,
 Mig paa din Skulder herlig,
 Da aabner du mig kjærlig
 Din Læbes Rosenkalk;
 Og dine Ord udstømme
 Som Blomsterduft i Sommervind,
 De mildne huldt mit vilde Sind,
 De elskovsfulde, ømme!

Naar du ved Havet staaer
 Heel tankefuld, alene,
 Hvor høit mod Strandens Stene
 Den stærke Bølge slaaer,
 Og hører Melodier,
 Som bringe dig i Smerten Trøst,
 Da er det jo mit Hjertes Røst,
 Som aldrig, aldrig tier.

Tidt i den dunkle Nat,
 O, du mit Hjertes Eie!
 Jeg har mig ved dit Leie
 Saa stille, henrykt sat;
 Med Aandens skarpe Blikke
 Jeg aabned mig til Hjertet Vei,
 Der stod mit eget Contrafei —
 Ak, saae du mig da ikke?

Mig Drømmens milde Gud,
 Der staaer i Pagt, Veninde!
 Med h a m, den lille blinde,
 Tidt venligt sendte Bud;
 Og paa sin lyse Scene,
 Hvor Dagens Ørk, med Slud og Regn,
 Var vegen for en yndig Egn,
 Mig spille lod alene.

Da strakte jeg min Arm
 Mod dig, du Elskte, Søde!
 Hvor mine Ord blev bløde!
 Hvor Taaren trilled varm!
 Jeg veed, paa Drømme troer du:
 Min Drøm, den er en sand Prophet,

O, du kan troe, hvad du har seet,
At i mit Hjerte boer du.

Men — løst af Drømmens Baand,
Naar her, forladt og ene,
Jeg aldrig tør forene
Min med din bløde Haand;
Da gjør min Smertes Klage,
Den virkelige, bittre Graad
Mit Øie blindt, min Kind saa vaad,
Og kalder mig tilbage!

IV.

Hvis du, o Goethe! hendes Tanker
Kan fængsle, fylde hendes Sind;
Hvis du, naar hendes Hjerte banker,
Med Trøst kan trænge dig derind,
Og dræbe disse grumme Gjæster,
Der holde hendes Smerte vakt, —
Da priser jeg, min gamle Mester!
Med Tak dit Snilles ædle Magt.

Jeg veed ei selv, hvor jeg mig drister,
At tale her med dig saa frit;
Men det er ei min Sorg, jeg frister,
Hiint Jammersuk er ikke mit!
Det er en Andens, er en Bedres,
Som vandrer smertefuld paa Jord,
En Engels, du vil see at hædres
Engang i Himlen, hvor du boer.

Og faaer du hendes Qval kun dæmpet
 Et flygtigt, ilende Secund,
 Har du en Stund for hende kjæmpet,
 Saa blev en Fryd dig jo forundt,
 Som jeg med Livet kjøbe vilde:
 At klare hendes Himmels Blaae,
 At lade hendes Hjertes Kilde
 I rolig, yndig Strømning gaae.

Men har du saa dit Embed røgtet
 Som Sangergudens Erkepræst;
 Er paa dit Bud til Døden flygtet
 Fra hende hver en Mørkets Gjæst;
 Maa du i T a n k e n gjerne blunde,
 Hvis jeg fra H j e r t e t blot engang
 Ret grundigt dig fortrænge kunde,
 Trods al din Storhed og din Sang.

V.

Jeg kjørte i dunkle Skove,
 Paa min Ven havde Sønnen fat;
 Jeg lod ham saa gjerne sove
 I den tause Sommernat.

Fra Vognens Vindve jeg stirred
 I Skovens Hjerte ind,
 Hvor Stammer og Løvet dirred
 I de rødlige Lygters Skin.

Da vaagned saa mangan Tanke,
 Mens Grupperne foer mig forbi, --
 Hist bag en busket Banke
 Løb der en hemmelig Sti.

Der steeg jeg ud og vanked
Ned i den stille Skov;
Jeg hørte, mit Hjerte banked,
Og Hestenes fjerne Hov.

Mig syntes, at der var svundet
Saa lang, saa bitter en Tid,
Men at der nu var oprundet
En Himmel saa blank og blid.

Jeg tællede mine Sukke —
Jeg tællede en Andens med —
Af vore Taarer fremdukke
Saae jeg den mildeste Fred.

Alt som jeg gik i Skoven,
Stjernerne til mig loe,
De tindrede ned fra oven
I deres evige Ro.

Jeg standsed og lytted stille
Til fjerne Klokkers Slag;
En drømmende Skovfugls Trille
Spaaede en venlig Dag.

Til en Haugeport jeg naaede.
Let jeg derind mig svang,
Under Træer, af Duggen vaade,
Gik jeg den lange Gang.

Mit Blod, saa sødt beruset,
Gjennem mit Hjerte foer;
Sagte jeg treen til Huset
Og trak i Klokkens Snor,

Sig Døren aabned — jeg blegned —
Ud Lampens Straale faldt
Og et Skygge-Omrids tegned
Af din liflige Gestalt.

Der stod du længe Savnede,
Veemodig, from og huld!
Jeg sank til Jord og favnede
Dit Knæ saa andagtsfuld.

Du førte mig langsomt, svævende,
Ved Haanden i Stuen ind.
Jeg saae en Perle bævende
Liste sig paa din Kind.

Da brast min Taares Kilde,
Som end paa Templets Trin
Et Offer den bringe vilde
For Sorgen — for din og min!

Vi græd, endskjøndt vi vidste,
At Alt jo var os forladt,
At dette var Dødens sidste
Og Livets første Nat.

Saa sagte jeg dig fortalte
Alt, hvad jeg havde lidt;
Undseeligt du mig afmalte
Den Kamp, du havde stridt;

Mens henrykt ved din Side
Jeg sad og saae med Lyst,
Alt, hvad du maatte lide,
Det lettedes fra dit Bryst!

Alt Morgenstjernen hængte
 Sin Lampe i dæmrende Luft;
 Ind ad Haugedøren trængte
 Sig Natviolernes Duft, —

Da hørtes sig strække og vende
 Min Reise-Kammerat:
 »Min Herre! skal vi nu tænde?
 Hold saa en Cigar parat!»

VI.

O, kunde jeg dit Knæ dog favne,
 Med Tak det trykke til mit Bryst,
 Min Borgen, du! at jeg tør havne
 Engang paa Paradisets Kyst.

Thi see, naar vi er begge døde,
 Da skal et helligt Englechor
 Til Himlen bære dig, du Søde!
 Men jeg — ak, jeg staae udenfor.

Da stiller dig for Magtens Throne
 Med Jubelsang den skjønne Flok,
 Mens Evighedens Rosenkrone
 De flette for din blonde Lok.

Men du, med dine fromme Hænder
 Tæt knugede foran dit Bryst,
 I kjærlig Angst dit Øie vender
 Mod ham, der gjemmer Verdens Trøst;

Og siger, mens du sees at knæle
 Og synke paa dit Ansigt ned:
 »Tilgiv! men her jeg kan ei dvæle,
 Hvor h a m er ingen Plads bered.

Jeg skjætter ei din Himmels Glæder,
 Naar evigt jeg maa tænke paa,
 At h a n i Mørket staaer og græder,
 Og ei min Trøst til ham kan naae.

Hvis jeg med ham ei her tør dele
 Din Naade og din Herlighed,
 Saa tag, o Gud! fra mig det Hele, —
 Jeg gaaer til ham og Smerten ned;

Og boer i Natten hist, den sorte,
 Hos ham, mit Hjerte og min Sjæl;
 Jeg er ei her, naar han er borte,
 Kun hvor han er, der er jeg heel!«

— Mildt Herren sender dig sit Øie,
 Men sidder længe, streng og stum,
 Og veier viseligt og nøie
 Din Uskyld mod min Brødes Sum;

Hen for hans Throne maa jeg træde,
 Han speider dybt og skarpt mit Sind,
 Han seer dit søde Øie græde
 Og siger: »Gak da Begge ind!«

VII.

Naar jeg skal døe, jeg mit Farvel
Af Hjertets indre Dyb vil sende
Til hver en Urt, hvert Kildevæld,
Hvis Duft og Klang jeg lærte kjende.

Naar jeg skal døe, til Solens Lys,
Dens Morgenskjær, dens Aftenrøde,
Jeg kaste vil et Afskedskys
Med venlig Tak for hvert et Møde.

Naar jeg skal døe, maa hvert et Træ,
Hver lille Busk en Hilsen have,
Hvor sødeligt i stille Læ
Min Sorg sig lod i Drøm begrave.

Naar jeg skal døe, for Himlens Blaae,
For Havets vilde, hvide Bølge
Vil jeg, mens Puls og Hjerte slaae,
Ei kold mit Afskedssuk fordølge.

Naar jeg skal døe, hver Nattergal
En lille Afskedssang jeg vier,
For den saa tidt i Skovens Sal
Mig fløited sine Melodier.

Ja hver Naturens rige Skat
Med roligt Sind jeg lader fare,
Naar sig igjennem Dødens Nat
Den bedre Dag skal aabenbare.

Men skal jeg døe, og bort jeg gaaer,
 Mens du maa blive her tilbage,
 Vil jeg, til Hjertet stille staaer,
 Hver Afskedstanke reent forjage.

Jeg tænke vil: den ene Dør
 Oplukker jeg til evig Glæde, —
 Det varer ei saa længe, før
 Jeg seer dig fra den anden træde!

VIII.

Ud over Havets Mark, den øde,
 Svæver en Fugl i vildsom Flugt;
 Har den ei bygget blandt Roser røde?
 Har den ei nippet saa sød en Frugt?
 Ak, det kan den ret aldrig glemme,
 Hjertet slaaer i det spæde Bryst;
 Var den derhjemme! ak, derhjemme!
 Aldrig forlod den sin kjære Kyst.

Ængstelig, sky Antelopen iler
 Let paa sin Fod over Ørkens Sand.
 Aldrig den trættes, aldrig den hviler,
 Jaget af Tørstens uslukkede Brand.
 Nys den drak af den levende Kilde —
 Ak, denne svandt! — og en evig Glød
 Tærer dens Indre — tidligt og silde —
 Driver ustandset til Grav og Død.

Seer du den Strøm, som fra Klippen skyder?
 Rastløs, skummende, stærk og vild

Gjennem Kløft, gjennem Spalt den bryder,
 Slynger sig, snoer sig, smidig, snild!
 Hvor er dens Maal? — D e r, dybt dernede,
 Aabner sig huldt dens Længsels Grav,
 Og med den rolige Flod, den brede,
 Dæmpes dens Suk i det evige Hav.

Falmede Farver! — min Pensel jeg slipper
 Billeder svage — min Griffel er brudt —
 Strængene tie — min Stemme mig glipper,
 Taushed er alt — — —

IX.

Ved en Fuglekræmmers levende,
 Tæt myldrende Bod
 Heel tankefuld jeg standsed
 Forleden Dag min Fod,
 Og saae paa de smaa Stakler,
 Der hang paa Væg i Buur
 Og drømte eller qviddred
 Om den vilde, frie Natur.

D e r glimred nu en Stillids.
 D e r hopped nu en Stær.
 To Turtelduer sukkede
 Hinanden saa nær;
 Hist sang en lille Lærke
 Paa det fattige Grønt
 Sin ungdommelige Trille
 Veemodigt, men kjønt.

Saa fløited der en Dompap,
 Mens Nattergalen slog,
 Saa Iriskens Hvirvel
 Mit Hjerte til sig drog;
 Thi Guden, som mig naadigt
 Har lært en Cither slaae,
 Gav ogsaa, at mit Øre
 Kan Fugles Sprog forstaae.

Med Eet blev der saa stille —
 En Drossel slog til Lyd;
 Han sang om sine Skove,
 Om sin Friheds tabte Fryd,
 Om røde Bær, om Blomster,
 Om Solskin og om Skyer,
 Og fortalte saa de Andre
 Sit sidste Eventyr.

»Jeg sad i Fruens Bøge
 I det liflige Fyen,
 Mens Aftenklokken sendte
 Sin Hilsen hid fra Byen;
 Om Stammen, hvor jeg gynged,
 Tæt Vedbenden krøb,
 Ved Roden med Rislen
 Klart Møllebækken løb.

Da vandred ind i Lunden
 Med langsomt Fjed en Mand;
 Han standsed just og satte sig
 Ved Bækkens grønne Rand.
 Jeg saae det nu saa tydeligt,
 Han havde det ei godt;

Hans Kinder vare blege,
Hans Øie det var vaadt.

Og frem han drog af Barmen
Saa fint et lille Blad,
Det læste han andægtig,
Ret som en Bøn han bad;
Han trykkede det heftigt
Til sin brændende Mund,
Og kasted sig i Græsset,
Og græd af Hjertensgrund.

Jeg vidste, hvad ham smerted.
Jeg kjendte grant dets Navn:
Saaledes kan kun grædes
Ved den Elskedes Savn.
Saa nærmed jeg mig sagte
Fra Qvist og til Qvist,
Og sang, saa trøst jeg kunde,
Med Lempe og med List:

O, græd du kun din Taare,
Mens den lindrer dit Bryst!
O, send kun dine Sukke
Til den fjerne, fjerne Kyst!
Men lyt dog til mit Varsel,
Og tro dog paa min Trøst:
Din Smerte skal sig vende
Til den saligste Lyst.

Hvad aldrig du ret værdig
Kan lovprise ved din Sang,
Hvad ikke du tør ane,
Det venter dig engang!

Hvad Yndigt og hvad Elskeligt
 Et Hjerte ønske kan,
 Det vorde skal dit Eie,
 Du lyksalige Mand! —

Da hæved han sit Øie, —
 Men gennem Taarens Daab
 Jeg syntes dog, jeg skimted
 Et lille Glimt af Haab;
 Og glad og qvik jeg svang mig
 Over Land, over Sø,
 Thi, ak! min Længsel stunded
 Til Sjællands rige Ø.

Jeg fløi til Dyrehaven,
 Jeg fløi til Gyldenlund,
 Jeg troede, der mig ventede
 Min høitelskede Hun.
 Da fløited det — da lokked det —
 Da voved jeg mig nær, —
 Og saa blev jeg da fanget,
 Saa jeg nu sidder her!«

Han taug; — men for Propheten
 Jeg Løsepenge gav,
 Og aabned ret med Vellyst
 Den Levendes Grav.
 Et Øieblik paa Haanden mig
 Han sang sit: »Tak! Farvel!«
 Og foer saa glad mod Himlen
 Som en frifunden Sjæl.

X.

Kunde jeg Roser male
Og fortrylle deres Blad,
Hvor skulde de ei tale,
Naar ret jeg bad dem ad!
Hvor skulde de ei synge
De allersødeste Ord,
Samlede tæt i Klynge
Som et Englehoved-Chor!

Texten var Farveglandsen,
Og Duften blev Musik;
Kraftigt igjennem Sandsen
Til Hjertets Dyb det gik.
Hvad ei min Sang kan sige,
Fik de saa yndigt sagt —
Hymnerne skulde stige
I paradisiske Prag.

Kunde jeg Roser male,
Jeg maled dem for dig;
De skulde synge og tale
Til dit Hjerte for mig;
De skulde, tæt i Klynge,
Som et Englehoved-Chor,
Dig evigt tale og synge
De allersødeste Ord!

XI.

Lad os reise, lad os vandre,
Lad os fjernt i Verden gaae!

Lad os, enige med hverandre,
Evigst Stedet kun forandre,
Hvor vort Hjertes Blomst tør staae.

Lad os enige og glade
Glemme Alt, hvad vi har lidt;
Alt det Mørke vi forlade,
I det Lyse kun vi bade
Vil vort Hjerte, frisk og frit.

Gjennem Lande, over Strømme,
Under Himlen mild og varm
Lokker os de søde, ømme,
Ubestemte Længselsdrømme —
Lad os vandre Arm i Arm!

Der er Død i denne Stilhed,
Denne døsig-sikkre Ro!
Liv der er i Fjeldets Vildhed,
I en sydlig Aftens Mildhed,
Hvor Cypres og Pigne groe.

Liv der er i disse Haller,
Hvor de store Mestres Værk
Vor Begeistrings Suk fremkalder,
Og en Sæd i Tanken falder,
Som gjør Aanden riig og stærk.

Liv der er i disse Sale
Under klare Lampers Krands,
Hvor de søde Nattergale
Stærke Lidenskaber male
Straalende ved Toners Glands.

Hist til Friheds Sang vi lytte
I de frie Frankers Stad ;
Og i Schweizerbondens Hytte
Mødes vi med Gemsens Skytte
Og paa Stien følges ad.

Borgens sjunkne Taarn vi gjæster,
Stige over Grav og Vold ;
Præke os de smuldne Rester
Ei, som alvorsfulde Præster,
Om en svunden, kraftig Old?

Følge vi en kjæk Tyroler
Møisomt paa hans steile Fjeld?
Plukke, mens han lystigt jodler,
Alperoser og Violer,
Drikke af det klare Væld!

Paa Venedigs Gader glide
I Canalgondolen vi ;
See med Veemod, hvor de hvide
Pragtpaladser langsomt skride
Tomt og dødt vort Blik forbi.

Høit fra Capitol du skue
Skal det store, stille Rom ;
Tænde sødt din Andagts Lue
Under Buonarotis Bue
I St. Peters Helligdom.

I den milde Aftenrøde
Ved Neapels krumme Strand

See vi, under Rankens bløde
Gitter hist et Stævnemøde —
Unge, skjønne — hun og han.

See, hvor sprudler her ei Saften
Af det rige Druevæld!
Tusind Hjerter spore Kraften,
Lystigt i den klare Aften
Dandses der en Tarantell.

Lad os reise! lad os vandre!
Lad os fjernt i Verden gaae!
Lad os, enige med hverandre,
Evigt Stedet kun forandre,
Hvor vor Elskovsblomst tør staae.

Ud af Hjertet vil vi feie
Alt, hvad der er Slet og Smaat;
Samle paa vor Vandrings Veie
Os et broget, kostbart Eie
Af hvad der er Stort og Godt.

Og for Verdens store Sjæle,
Disse Glimt fra Lysets Hjem,
Vil vi andagtsfulde knæle
Og i deres Kreds formæle
Tanken, som en Brud, med dem.

Hade vil vi Alt det Træge,
Kolde, Visne, Lave, Raae;
Men, hvad dybt et Sind kan qvæge,
Luttre, styrke og bevæge,
Kaste vi vor Længsel paa.

Elske vil vi alt det Grønne,
 Alt hvad der er frit og lyst;
 Og for alt det Ædle, Skjønne,
 Som vi dele, vil vi lønne
 Huldt hinanden, Bryst mod Bryst.

O, saa kom, min Elskerinde!
 Kom og glem dit Hjertes Qval.
 Vil du? — trofast skal du finde
 Mig paa Fjeldets stolte Tinde,
 Som i stille Skyggedal.

Trofast? — ak, du veed det, Hulde!
 At mit Hjerte, varmt og ømt,
 I sin Elskovs rige, fulde
 Verden kjender ei til Kulde —
 Ak, men Re i s e n — er kun drømt!

XII.

Bøgen skyder alt sit Blad,
 Lysegrønt og sundt og saftigt;
 Lærken synger, foraarsglad, —
 Efter Natteduggens Bad
 Dufte Græs og Blomster kraftigt.

Føler du den milde Vaar?
 Elskte! hører du de Sange,
 Der, liig Stjernes kud, fremgaaer
 Høit fra Himlens Hvælving, naar
 Du betræder Havens Gange?

Skimter du Violens Blaae?
Aander du dens friske Sødme?
Sees du tankefuld at gaae,
Hvor de grønne Linde staae
Glimrende i Aftnens Rødme?

Eller sidder du nu gjemt
I din stille, sikke Stue?
Mens dit Hjerte, tungt, beklemt,
For Naturens Fryd ei stemt,
Maa ved hvert et Fodtrin grue?

Nei! — jeg veed, du dvæler ei
Svag i Sorgens Fængselskranke,
Og din Sjæl ei sygner — nei!
Kjæk paa alt det Skjønnes Vei
Sender du din stærke Tanke.

Derfor er det, Skjønhed har
Samlet huldt sig om din Vandring;
Derfor den, beslægtet, bar
Dig sin Fakkellige klar
Under al dit Livs Forandring!

XIII.

»Mennesket har og et Bryst,
Og et Hjerte kan han eie,
Synge tør han Sorg og Lyst
Paa sin snevre Vandrings Veie;
Men han lever ei deri,
Som vi!

See, hvor paa den dunkle Jord
 Tungt hans Fod og Tanke hæmmes!
 Mens vor Flugt har intet Spor —
 Let vi svæve, synge, glemmes!
 Svæv og hæv dig kjæk og fri,
 Som vi!«

Flytter sig min Fod end tungt
 Og mit Hoved, naar det tænker,
 Er dog Hjertet varmt og ungt,
 Og i evig stærke Lænker
 Føler jeg mig salig fri,
 Som I!

XIV.

Ved Veien paa en Steen jeg sad, og Brystet
 Sig hæved tungt; mens trende Nattegal
 Forgjæves søgte smukt at faae mig trøstet.

1.

»Her rundt om mig skal Grenene sig lukke,
 Lad saa min Sang for Skoven kun forraade
 Min Elskovs søde, eensom-stille Sukke.«

2.

»Er Kjærlighed ei Livet for Alverden?
 Og trænger du, mit Hjerte! til Beviser?
 Ak nei, du siger ligefrem: det er den!«

3.

»O, Digter! lær af os bag Bøgens Kroner
 At synge frit og klart, hvad i et Hjerte
 Alene kan udtale sig i Toner.«

4.

»Luk op for Hjertet, lad det Aande drage
I denne Strøm af klare Melodier,
Og lær med Mod din syge Tvivl forjage.«

5.

»Er Elskov død for os paa disse Strande,
Da love vore sikkre Prophetier
Gjænfødselen i andre skjønne Lande.«

6.

»See Snogen hist! jo, jo! jeg passer paa den,
Min Rede bygger jeg saa høit fra Jorden,
At ei dens Hvislen, Braad og Gift kan naae den.«

7.

»Hvad tykkes dig om Sangens bittere Sødhed?
Hvad om dens hemmelighedsfulde Dunkle?
Ak, Elskov lever just i denne Blødhed!«

8.

»Bag Bladets lysegrønne, klare Rude,
Tæt ved min lille Viv i bløde Rede,
Mit Hjerte slaaer og glemmer Alt d e r u d e.«

9.

»Hvor prægtig skinner hist den grønne Bille!
Naar jeg har seet mig mæt paa Farvens Glimmer,
Jeg flyver til og spiser ham, den Lille.«

10.

»Som efter Storm og Regn med Blade grønne
Og røde Blomster Vaarens Tempel smykkes,
Vil Elskov efter Suk og Savn dig lønne.«

II.

»Mens Alt i Nattens Mulm og Regnskyl gyste,
 Var her hos os saa lyst, saa tyst, saa yndigt,
 Thi klar og varm vor Brudéfakkel lyste.«

I 2.

»Hvorfor vil du din tunge Længsel nære?
 Jeg elsker Øieblikket! — Om min Smerte
 Jeg tænker let: det kan ei andet være!«

— Med Veemod jeg dem horte. Morgenvinde
 De dunkle Skyer bort fra Himlen førte,
 Men ak, min Smerte vilde ikke svinde.

XV.

Jeg gik mig i Skoven saa eensom en Gang,
 Alle de smaa Fugle saa yndeligt sang,
 De havde ei andet at bestille;
 Der qvad Stillids, og der qvad Gjøg,
 Der slog høit i den hvislende Bøg
 En Irisk sin sittrende Trille.

Da tænkte jeg paa hende, som er ikke her,
 Da tænkte jeg paa hende, mit Hjerte har kjær,
 Og jeg tænkte, det bedste jeg kunde;
 Og Alting omkring mig det tænkte som jeg,
 Den gamle Eeg og Granen, der brystede sig,
 Og alle smaa Fugle i Lunde.

Og Alt vilde trøste mit længselfulde Sind;
 Fortroligt mig hvisked den letsindige Vind
 De luneste Ting i mit Øre;
 Og Stæren mig sagde saa meget — meget Smukt, —

Med Længslen de kunde dog ikke faae Bugt,
Den lod, som den ei kunde høre.

Saa vil jeg da længes med alle Blomster blaae,
Saa vil jeg da sværme med alle Fugle smaa,
Og sukke med de svævende Vinde;
Saa vil jeg da vandre min eensomme Gang,
Saa vil jeg indvie hvert Suk og hver Sang
Og min inderlige Smerte til hende!

XVI.

Mod! — Er det ei et Tordenbrag,
Saa dybt sig Usselhed maa bøie?
Det glimter som et Lynildslag,
Og Feighed blinker med sit Øie.

Det skingrer som en klar Trompet,
Der lokker Skarerne til Fanen;
Det raaber højt: er du beredt?
Og Kjækhed fast gaaer frem paa Banen.

Mig har det nu en anden Klang,
Som evigt for min Sands skal lyde,
Den ingen Digtters Mestersang
Formaaer at tolke eller tyde!

XVII.

Fuld af hede Sommerdrømme
Natten laae paa Skov og Eng,
Blødt jeg hviled under Træet,
Hvor mig Mosset redte Seng.

Skovens sagte Suk, der hørtes,
Dybt mig gjennem Sjælen drog,
Blandet med den søde Trille,
Elskovs lille Sanger slog.

Der var eensomt, luunt og stille,
Stjernen flød paa Dammens Vand,
Der var ingen Fler i Skoven,
Ingen uden jeg og han.

Han saa hemmeligt betroede
Mig sin Elskerindes Navn,
Og i Toner han udstrømmed
Al sin Længsel, alt sit Savn.

Han mig hemmelig betroede,
At han qvad sin Elskovs Lyst,
Til han sank fra Qvist, med Hjertet
Brustet i sit Sangerbryst. —

Ogsaa jeg maa mine Længsler
Mane, dæmpe, om jeg kan,
Og dit Navn, du milde Engel!
Er min stærke Talisman.

Jeg vil længes, jeg vil synge
Dig alene, nu som før,
Til min Sang med Hjertet standser
Og, som Nattergalens, dør!

XVIII.

O, var du her i denne By,
 Og gik din Fod paa disse Stene,
 Jeg kunde dog i Sværmens Ly
 Hver Dag dit Billed huldt fornye, —
 Men, ak! jeg sørger her alene!

Alene — i den store Stad!
 Mens du i fjerne, stille Bolig
 Dig føler let og fri og glad
 Og har vel glemt det gamle Had —
 Men — ligegyldig, kold og rolig?

Du har vel glemt den bitre Strid,
 Som meer forened end adskilte?
 Du er vel lige from og blid?
 Og mindes knap den lange Tid,
 Som du paa mørke Tanker spildte?

Det blev mit Sind en Sæd! min Høst
 Med hvert et Pulsslag sig fordobler;
 Den endte Kamp, den svundne Lyst
 Fremløkker Blomster af mit Bryst,
 Hvor, som i en Vulkan, det bobler.

Jeg agter føie Verdens Dom
 Ved mine Udbruds røde Emmer;
 Og spørges der, hvorfra de kom?
 Og hvem de Funker sværmer om? —
 Jeg taus og trofast Svaret gemmer.

XIX.

Dreng! — du med de brune Lokker,
 Med det sænkte Øielaag, —
 Du, om hvem et Drømmetog
 Broget, svævende sig flokker, —
 Som med sagte — sagte Fjed
 Gjennem Nattens Mulm dig sniger,
 Dristigt ind ad Vindvet stiger
 Til min Elsktes Hvilested:
 O, jeg kunde gjerne dræbe
 Dig, hvis ei du var saa from!
 At du til min Helligdom,
 Hendes fine, røde Læbe,
 Hendes lilieskjære Kind,
 Hendes Hjerte, uden Hinder
 Let og lønligt Veien finder,
 Og — at hun dig lukker ind! —
 Ak, tilgiv! — Den vilde Tanke
 Maa dig ikke skræmme bort!
 Tro mit Hjerte ei saa sort!
 Jeg min Sindighed vil sanke,
 Byde Skjebnens Grumhed Trods.
 Jeg vil tysse paa min Længsel,
 Jeg vil holde fast i Fængsel
 Hvert et Fiendskab mellem os.
 Vi maa være gode Venner,
 Lille, kjære, bløde Dreng!
 Gjerne selv til hendes Seng
 Jeg dig jo med Budskab sender! —
 Seer du Sorgens vilde Flok
 Gridsk om hendes Leie dvæle,
 Jag dem bort — de skumle, fæle —

H u n har sukket meer end nok!
 Kjæk er du, men de er feige —
 Hvor d u hviler ved et Bryst
 Med din milde, blide Trøst,
 Flygte de ad tusind Veie.
 Nærm dig sagtelig og luk
 Venligt hendes Øielaage
 Med din underfulde Taage,
 Med din Slummers svale Dug.
 Tryk et Kys paa hendes Hjerte,
 At det ei for fast skal slaae,
 Da vil Drømmens Engel gaee
 Let derind og uden Smerte.
 Snøe dig øm og vennehuld
 Tæt om disse skjønne Lemmer,
 Som en Sjæl, en himmelsk, gjemmer,
 Liig en Ædelsteen i Guld.
 Dæk med Glemsel Qval og Jammer!
 Og lad Sundhed, stærk og mild
 Som en Svane, svømme til
 Hendes stille Hjertekammer,
 At hun ret, naar hun skal pleie
 Ømt sit Hjertes Blomsterskud,
 Kraftig — glad kan holde ud
 I sin Kamp paa Livets Veie! —
 Har du føiet saa min Villie,
 Aander hun i søden Blund,
 Smiler hendes Kind og Mund
 Som en Rose, som en Lilie
 Med sit Purpur, med sin Snee:
 Saa afsted! — som det sig sømmer;
 Thi — Alt, hvad min Hulde drømmer —
 Troer jeg — maa du ikke see!

XX.

Tilgiv — tilgiv! jeg kan ei andet!
 Min Sjæl saa heelt med din er blandet,
 Du flettet er i mine Tanker
 Saa inderligt, som Druens Ranker
 I Almens løvbedækte Grene,
 Saa fast som Havcorallens Stene
 Til Klippens Grund, som hine Rødder,
 Der lave staae ved Egens Fødder,
 Men trængt saa dybt i Jordens Hjerte,
 At op de rives kun med Smerte; —
 Saa, hvad jeg digter, hvad jeg tænker,
 Sig ene til dit Billed lænker, —
 Saa, naar fra Hjertet Suk udstrømmer,
 Er det, fordi kun dig det drømmer:
 Kun ved din Sol min Sommer grønnes,
 Kun ved din Røst din Sanger lønnes,
 Kun ved din Tanke kan jeg trives,
 Kun ved dit Blik min Aand oplives,
 Som Blomstens Kalk i Morgenrøden, —
 Og uden dig, jeg veed, til Døden,
 Til evig Qval jeg er forbandet —
 Tilgiv — tilgiv! jeg kan ei andet!

XXI.

Hvor Mangen søger ei med Qval
 Paa Bjergets Top, i dyben Dal
 En sjelden Blomst — paa Sti og Vei —
 Og ak, hans Øie finder ei!

Men jeg, der gik i Drømme hen,
Den blinde Lykkes kaarne Ven,
Jeg naaede did paa flygtig Fod,
Hvor Blomsten i sin Ynde stod.

Nu som en Gartner, trofast, from
Tilbeder jeg den Helligdom,
Hvori mig Himlen har nedlagt
Den hele Blomsterverdens Pragt.

Ved Solens Lys, i Dagens Luft
Den staaer mig fjern, fast uden Duft,
Med lukket Bæger, sky og kold,
Som skjult i Pandser og bag Skjold.

Men — i den bittersøde Nat
Den aabner huldt sit Bæger brat
Og strømmer i mit Hjerte ned
Sin Duft og sin Livsalighed.

Og aldrig stillet, aldrig mæt
Indsuger Hjertets Aandedræt
I hvert et kostbart Øieblik
Udødeligheds Nektardrik.

Thi dette Hverv, saa stort, saa stolt,
Blev Kjærligheden forbeholdt:
At være Livet, fast og vist,
En Midler mellem Her og Hist.

XXII.

Og var du bleg, som Nattens Stjerne,
 Der paa det dunkle Firmament,
 Hvor Dagens Fakkell er udbrændt,
 Sig hæver langsomt i det Fjerne;
 Og var du bleg, som Snee, der kold
 Sig over Eng og Marker lægger
 Og hver en livlig Farve dækker
 Tæt med sit Teppes hvide Fold:
 Saa var du dog for mine Blikke
 Den Yndigste, min Tanke veed!
 Mit Øie kan i Evighed
 Ei nogen sødere Sødhed drikke.

Jeg lever, uden Ro og Rast,
 Kun i din Skjønhed, og jeg tænker
 Paa intet andet end de Lænker,
 Der guddomsstærkt mig holde fast.

XXIII.

Hensjunken i mit Hjertes D r ø m —
 Thi ak! det er jo intet andet! —
 Jeg sidder, som ved Havets Strøm,
 Og kaster Blomster ud i Vandet.

Forsagte maae de flagre ud
 Og spredes for Alverdens Vinde;
 Thi Ingen uden jeg og Gud
 Skal Gaadens rette Løsning finde.

Min Tanke hæver sig med Magt
Paa Hjertets Vinger, liig en Svane ;
Men hun, som har til Liv den vakt,
Tør sit Mirakel aldrig ane.

Som man tilbeder Solens Glands,
Som man, af Længsel, i det Fjerne
Udkaarer sig af Himlens Krands
En enkelt, kjært beslægtet Stjerne ;

Saaledes jeg tilbeder E e n
Med al mit Hjertes Ild og Styrke ;
Men Stjernens Glimmer, klar og reen,
Skal mine Taager ei formørke.

Som Sol og Luft i milde Vaar
For Rosen, ubevidst, tør kjæle,
Sig Sangen, som fra Hjertet gaaer,
F o r d u l g t kun tør til hendes stjæle.

Og jeg maa bære i mit Bryst
Mysteriet, — trofast og prøvet —
Min Verden, fuld af Qval og Lyst,
Skjøndt ak! den knuger mig i Støvet.

Som Kjæmpen A t l a s maa jeg staae :
Mit Blik mod Jord, min Nakke bøiet,
Mens Himlen, som jeg bærer paa,
Liig hans, ei straalers mig for Øiet!

XXIV.

O, lad ei svinde
Timen unyttet bort!
Nornerne spinde,
Tvundet af Rødt og Sort,
Livstraaden altfor kort, —
Lad den ei svinde!

Elskede, Kjære!
Kom til mit stille Bryst;
Jeg vil jo bære
Dig og din Sorg og Lyst,
Hvil i min Arm saa tyst, —
Elskede, Kjære!

Smykker den blanke,
Levende Ædelsteen,
Taaren, min ranke,
Duftende Rosengreen?
Ak, hver din Taare reen
Blier mig en Tanke.

Yndigste Lilie!
Fyldig og blid og øm!
Er det din Villie,
Seile vi Livets Strøm,
Drømme den samme Drøm,
Yndigste Lilie!

Lad da ei svinde
Timen uændset bort;

Nornerne spinde,
Tvundet af Rødt og Sort,
Livstraaden altfor kort, —
O, min Veninde !

XXV.

Jeg gad saa gjerne være
Liig Sommerfuglen hist,
Hvis fine Vinger bære
Den hid til Rosens Qvist.

Der sidder den og gynger
Saa lykkelig og let ;
Men at den aldrig synger,
Forstaaer jeg ikke ret.

Thi havde jeg dens Vinge,
Og var jeg let som den,
Hvor skulde jeg da svinge
Mig til min Rose hen !

Hvor skulde jeg da qvæde,
Beruset af dens Pragt ;
Nu maa jeg eensom græde,
Af Længsel ødelagt !

XXVI.

Al den Veemod og Smerte,
Al det Liv og den Lyst,
Der klinger i dit Hjerte,
Gjensvares fra mit Bryst.

Som Blomsterstøvet føres
 Af Sommerens milde Vind,
 At Elskovstanker røres
 I Liliens Jomfrusind ;

Som Blomsterstøvet ulmer,
 Nedsænkt i Rosens Barm,
 At Knoppen kraftigt svulmer
 Og blusser rød og varm, —

Saa til mit Indre trænge
 Dit Hjertes Sange smukt,
 Og Klangen i mine Strænge
 Er kun din Stemmes Frugt !

XXVII.

Jeg seer det grant, du favre Qvinde !
 At aldrig jeg har elsket før,
 Men evigt vandret kun i Blinde :
 Nu veed jeg vist, nu skal jeg vinde
 Paa Jord min Himmel, før jeg døer.

Spørg ei, om jeg har glemt at klage ?
 Om jeg har ingen Kummer meer ?
 Ak jo ! naar jeg vil Sløret drage
 Fra Fortids Mørke, og tilbage
 Jeg paa min svundne Vandring seer.

Men den skal ligge dybt begravet,
 Som den fra evig Tid var død.
 Nu er, som Stjernen op af Havet,
 Min Fremtid, rigt med Glands begavet,
 Af dine Taarers Strøm jo fød.

O, lad dit Blik, det hulde, hvile
 Paa dette slette, skrevne Blad!
 Ved dine Suk, ved dine Smile
 Vil der om mine Ord fremile
 En frisk og frodig Blomsterrad.

Mens Roser paa din Kind sig sanker
 Og Duggen om dit Øies Blaae,
 Mens i din Barm mit Hjerte banker,
 Vil mine dunkle, træge Tanker
 Forklarte, vingede fremgaae.

XXVIII.

Har du sovet sødt i Nat?
 Har sig ogsaa rigtig ømme,
 Qvægende og milde Drømme
 Om din Hovedpude sat?
 Har de smukt med deres Vinger
 Viftet om din varme Kind?
 Sendt til Hjertet Blikke ind,
 Som det Fred og Hvile bringer?
 Har de deres Hænder lagt
 Venligt paa din kloge Pandes
 Hvælving? viist dig fjerne Landes
 Underfulde, sære Pragt?
 Har de rakt dig Glemsels svale,
 Hjertelettende Pokal
 Hist i Kunstens rige Hal,
 Eller i de stille Dale?
 Har de og med Sang og Klang,
 Med de smidig-bløde Toner
 Fanget, som i snilde Doner,

Sorgens Tanker dennegang?
 Er min Rose vaagnet bleg?
 Eller har din Slummers søde
 Trolddom livnet dine bløde
 Kinder med sit friske Præg?
 Har det end sin stærke Lue,
 Dette Øie, hvor nedlagt
 Guden har den hulde Magt,
 Som mit Hjertes Storm kan kue?
 Da jeg priser Drømmens Gud!
 Da jeg reiser ham et Alter,
 Synger ham en hellig Psalter,
 Og hans Ære breder ud.
 Og jeg vil end ei forlange,
 At han mig skal føre frem
 I dit rige Drømmehjem, —
 For at plage dig med Sange.
 Nok du vist dig plage lod
 Af de Tanker — sønderrevne,
 Af de Blade — slet beskrevne —
 Ak, — men med mit Hjerteblod! —
 Som »Godmorgen« jeg dog sender
 Dig eet lille Blad endnu,
 Mens jeg ømt i Tanken, du!
 Kysser begge dine Hænder.

XXIX.

Min Sjæl var viklet ind i Smertens Traade,
 Og laae i Svøb af tusind stærke Hamme
 Ved Sorgens Barm, liig Barnet hos sin Amme,
 Med lukte Øine, end af Taarer vaade.

Som Puppen slumred den, en uløst Gaade : —
 I Nattens Mulm, i Dagens lyse Flamme
 Den hængte ubevidst paa Livets Stamme,
 Og villieløs sig selv ei kunde raade.

Men Kjærlighedens Sol gik op af Havet!
 Fra fjerne Kyst du maned hid dens Straaler,
 Saa Dækket brast, hvori den laae begravet.

Nu flagrer den, mens Tankens Rum den maaler
 Med sine Vinger — af en Gud begravet —
 I evig Ruus af Elskovs gyldne Skaaler.

XXX.

Der var saa ængsteligt i Haven!
 Den Luft var som en Marmor graa ;
 Som Kistens tunge Laag i Graven
 Den trykkende paa Hjertet laae.

Jeg voved næppe ret at aande,
 Mit Bryst var voldsomt sammensnørt ;
 Og det var kun med Qval og Vaande,
 Jeg fik en Stavelse fremført.

Mig syntes, du var fremmed mod mig,
 Jeg aned, at dit Hjerte leed,
 Saa al min Sindighed forlod mig, —
 Og, hvordan saa jeg var — du veed.

Da rakte mig din Haand den lille,
 Den spæde Rose, rød og rund,
 I Øiet glimted Tanker milde,
 Og Veemod dæmred om din Mund.

Jeg tog den som et Pant paa Freden:
 At jeg endnu dig er lidt kjær,
 At du tilgiver »Kjedsomheden«,
 Som du maa lide ved min Færd.

Den lille Rose — ak! den visner!
 Men den, som blusser i mit Bryst,
 Skal did, hvor ingen Kulde isner,
 Mig følge til hiin fjerne Kyst.

Den lille Rose — ak! den falmer!
 Men den, som i mit Hjerte groer,
 Skal under Evighedens Palmer
 Sig brede til en evig Flor!

XXXI.

Min Elskede! du har mig sagt:
 »Du tænke skal paa mig med Glæde!
 Og ved din Villies fromme Magt
 Forbød du ogsaa mig at græde.

Og om nu Taaren, bitter, heed,
 End stundom Øiets Rand vil bade,
 Jeg vogter dog, at ikke ned
 Den trille skal paa disse Blade.

Du vilde ane den — som Gnist
 Det maatte falde paa dit Hjerte; —
 Men aldrig vil — det veed du vist —
 Jeg lægge Tønder til din Smerte.

Med Vold jeg standser Taarens Væld!
 Men ak! saa længselsfuld og bange,
 Jeg lindre maa, beklemt, min Sjæl, —
 Og sukker dybt i mine Sange!

XXXII.

I.

Skal jeg klage! skal jeg sukke?
 Skal jeg synge dybt i Moll?
 Saae jeg ei min Rose lukke
 Sig i Vinternatten kold?

Sorgens lumske Orm har lagt sig
 Atter paa dens fine Blad;
 Smertens hvide Lagn har strakt sig,
 Hvor en Morgenrøde sad.

Disse Øine var forgrædte,
 Dette Blik var sorrigmat,
 Disse Læber var saa trætte
 Og af Smilet reent forladt.

O, jeg vilde dog saa gjerne
 Gjennem Kummers tunge Sky
 Aabne dig, min Himmels Stjerne!
 Glimt af Trøst og Haab paany.

2.

Kan det trøste lidt at tænke,
 At eet Hjerte, ærligt, tro,
 Bundet ved magnetisk Lænke,
 Vaager ved dit Hjertes Bo?

Kan det trøste lidt at vide,
 At det lever kun for dit?
 At, naar dit en Kamp maa stride,
 Er der ingen Fred i mit?

Kan det trøste lidt at høre,
 At, naar du er uden Ro,
 Maa det dybt mit Sind berøre,
 Saa vi sukke begge To?

3.

Hvad har jeg vel andet villet,
 Og hvad mon jeg andet vil,
 End at faae din Smerte stillet —
 Blot en Stund — ved Strængens Spil?

O, hvor gjerne lokke vilde
 Jeg ved Harpens sagte Klang
 Engle, fromme, stærke, milde,
 Til at værne om din Gang.

Men hvad mægter vel de spæde
 Tonebørn mod Verdens Brag?
 De kan sukke, de kan græde —
 Ak! men døe paa Kampens Dag!

4.

Det er Midnat, Alt er stille!
 Ak, nu vaagner jo den Dag,
 Da du nyfødt, elskte Lille!
 Følte Hjertets første Slag.

Da det første Gang sig hæved,
 Aanded, bæved og fik drømt;
 Da det første Gang hensvæved
 Paa sin Flugt, uroligt, ømt.

Dette Hjerte, som har banket
 Livligt, kjærligt, reent og puurt;
 Dette Hjerte, som har sanket
 Tusindfryd — og Smertens Urt;

Som kun lever, som kun aander
 For hvad der er Stort og Smukt,
 Ak, men dybt i Qval sig vaander
 Mæt af Livets bittre Frugt;

Som mig førte ind i Freden,
 Den jeg aldrig drømte om;
 Og som blev, for Evigheden,
 Mine Tankers Helligdom.

5.

Mine Sukke gik til Himlen,
 Paa min Kind har Taaren brændt;
 Op til Ham bag Stjernevrmlen
 Blev mit Hjertes Raab henvendt;

Og jeg bad — og ingensinde
 Var min Bøn saa luevarm,
 Som for dig, min Elskerinde!
 Og for Freden i din Barm!

XXXIII.

Mit Bryst var som en tropisk Egn,
 Hvor Jord og Himmel yppigt gløde,
 Men Jordskjælv snart med Storm og Regn
 Grunt lagde alt det Skjønne øde;

Snart var det som en Fjelddal, riig
 Paa Blomsterduft og søde Frugter;
 Snart var det en Savanna liig,
 Hvor gjennem Siv sig Slangen bugter;

Snart var det som en Himmel blaa,
 Hvor Haabet dækked Alt med Glemsel:
 Snart over Heden saaes fremgaae
 Fortvivlelsens uhyre Skræmsel.

Der er en Trolddom grum og stærk, —
 Den skummel tidt derinde ruged,
 Og hvert mit Hjertes stille Værk
 I en chaotisk Nat nedknuged;

Hvor Snogen vandt sig, giftig, sort,
 Mens Tigeren med Øiets Gnister
 Vildt skræmmed Glædens Engel bort,
 Og gloede paa mig, blodig, bister.

En Tomhed hersked stundom der, —
 Et saa umaalt og trøstløst Øde,
 Et Mulm, en Stilhed, fjern og nær,
 Saa Livet — Tanken — Haabet døde! —

— Naar fordum ret en øde Egn
 For Livets Sæd man tog i Eie,

Da bar man foran Korsets Tegn, —
 Det lysned alle mørke Veie.

Det rensede hvert giftigt Dyb,
 De vilde Udyr skjalv og frygted;
 For Himlens Banner Mørkets Kryb
 Svandt, som Phantomer, hen og flygted!

— Du kom! — og liig den lune Vind,
 Der huldt bevinger Vaarens Følge
 Og aander bort fra Bjergets Tind
 De Taager raae, som det ombølge; —

Saaledes jog du, kjækt og let,
 De værste Udyr jo paa Flugten,
 Og Hjertet, længst af Sorgen mæt,
 Sig aabned glad for Himmelfrugten.

Ifald du vil, du skaber om
 Ved Alvor, stemt med Kjærligheden,
 Mit Hjerte til en Helligdom, —
 Min vilde Ørken til et Eden.

Dit Kors er R o s e n i din Haand,
 Din Stemme er en hellig Psalme,
 Dens Klang er Frelsen for min Aand,
 Og Rosen? — vil jo aldrig falme?

XXXIV.

Her midt blandt dine Huus-Spioner,
 Der øve Hundens skarpe Sands,
 Hvor du, min søde Rose! throner
 Som Smykke i en Tornekrands;

Jeg sender dig fra Sjælens Gjemme
 En Gjenklang af dens rige Fryd ;
 Thi den igjen har vundet Stemme,
 Og Strængen atter Klang og Lyd.

Jeg har jo dine Hænder trykket,
 Dit Øie fik jeg atter see,
 Og, mildt forfrisket, sødt henrykket
 Jeg hørte dig jo atter lee !

Den Lægeduft igjen jeg aanded,
 Som svæver om dig, hvor du gaaer ;
 Og Hjertet, som sig bittert vaanded,
 Med nyfødt Liv og Lue slaaer.

O ! jeg vil hylde dig, min Dronning !
 Ved Hjertets og ved Harpens Slag,
 Og Sangerhimlens Jomfruhonning
 Dig offre til min sidste Dag ;

Thi kraftigt, sundt dit Hjerte luer,
 Du er saa deilig, fin og kjæk ;
 Og Livets Roser, Mælk og Druer
 I Mismod ei du kaster væk !

XXXV.

Du vilde Hjerte ! sov i Fred !
 Din underfulde Vugge
 Staaer aldrig stil, men op og ned
 Den svæver, som ved Havets Bred
 De hvide Maager dukke.

O sov, du kjære Barn! og lad
 Dig ei af Drømmen skrække!
 Viid, efter Storm og Regnens Bad
 Vil alle Skyer skilles ad,
 Som end din Himmel dække.

O sov! og lad mig kalde hid
 Ved Cithrens klare Strænge
 En Vagt saa stærk, saa kjæk, saa blid,
 Der stande skal, beredt til Strid,
 Tro ved din Vugges Gjænge.

See, F r e d e n med sin Olieqvist,
 Og G l e m s e l med sin Dvale,
 Og M o d, med Blikket selvbevidst,
 See, T r ø s t e n nærmer sig jo hist
 Fra H a a b e t s grønne Dale.

Tro ogsaa lidt paa K j æ r l i g h e d !
 Den vaager hos din Vugge.
 Ved den, paa rette Stund og Sted,
 Du til en riig og evig Fred
 Dit Øie skal oplukke.

XXXVI.

Har du alt længe sovet?
 Ligger du sødt i Blund?
 Hviler dit trætte Hoved?
 Smiler i Fred din Mund?

Er din Tanke saa standset
 Sidst i en mild Accord?

Sønnen valmuekrandset —
Jog den dig Smerten bort?

Under den hvide Kappe
Slumrer dit blonde Haar?
Ned fra Himmerigs Trappe
Drømmen saa sagte gaaer?

Maler en liflig Scene
Sig for dit anende Sind?
Ligger din Haand, den ene,
Under din fine Kind?

Ligger ved Hjertets Kilde
Haanden, den anden, blødt?
Dæmper den der de vilde
Smerter, venligt og sødt?

O, det yndige Billed,
Som for min Sands opgaaer!
Reent og puurt det stillet
Her i mit Indre staaer.

Fjernt, som Klokkens Kimen,
Der kalder til Nattens Ro,
Aner mit Hjerte Timen,
Da jeg tør hos Dig boe.

XXXVII.

Fuglen sværmer for Himlen
Luftig, freidig og stor;
Midt i Blomstervrimlen
Dækker Bien sit Bord.

Dybt i kølige Vande
 Frydes den tause Æt ;
 Lilien bader sin Pande
 I Rosernes Aandedræt.

Floden til Havet render,
 Rislende, som med Sang ;
 Blomsten sit Øie vender
 Rundt efter Solens Gang.

S a a elsker Alverden Noget ;
 Men jeg har Meer end Alt !
 Min Lykkes Dybde ei Sproget
 Mægter at faae udtalt !

XXXVIII.

Du vil ei troe, hvad jeg har sagt,
 Hvad jeg har sjunget tusind Gange :
 At e n e du, din Tankes Magt
 Besjæler mig i mine Sange ?

Du vil ei troe, du Solen er,
 Hvis Straaler mig til Livet vækker,
 Hvis Varme, mild og sød og kjær,
 Hvert Blomster i mit Bryst opklækker ?

Du vil ei troe, at du har endt
 Min Tankes lange Vinterdvale,
 At du til Hjertet mig har sendt
 Alt, hvad kan trøste og husvale ?

O, tag min Sang til Eie frit!
 O, siig, hvor kan du ængstlig dvæle
 Ved Tanken her om »Dit« og »Mit«;
 Som Talen var om tvende Sjæle?

Som tvende Draaber vorde een,
 Naar de paa Liliens Blad nedtriller,
 Mens i den hele, klar og reen,
 Nu Morgenrødens Purpur spiller;

Saa har min Sjæl sig heelt fortabt
 I din, og hvad den nu udtaler
 Om Alt, hvad Smukt og Stort er skabt,
 Som Gjenskin kun af din sig maler.

O, Elskede! din Kjærlighed
 Fra Undergang mig har udrevet,
 Og uden dig, forvist jeg veed,
 Jeg hverken sang, ei heller leved.

XXXIX.

Tænker hun ei paa mig, vil jeg dog tænke
 Paa hende, saalænge jeg end har Liv;
 Min hele Sjæl vil jeg nedsænke
 I Betragtning af den yndige Viv!
 Vender hun sig bort, vil jeg dog stirre
 Efter det søde, flygtende Lys,
 Til mine Sandser sig forvirre
 I Dødens klamme, dæmrende Gys.

Fik jeg engang den Skjebne fristet,
 Svandt den elskede Leder, jeg har havt;
 Da Liv og Verden for mig har mistet
 Al sin liflig tiltrækkende Kraft!

Flygter hun fra mig, mister jeg hende,
Jeg, druknet dybt i mit Hjertes Vee,
Kunde ligesaa godt mine Øine blænde,
Thi for mig var da Intet meer at see.

XL.

Der sitrer paa mine Læber
Vel tusind blomstrende Ord;
Fra Hjertet op de stræber,
Hvor evindeligt de groer.

Der svæver paa min Tunge
Saa mangen Tone sød,
Som af min evigunge
Kjærlighed blev fød.

De have en Angst, en Længsel
At trænge frem og flye;
Ud fra det mørke Fængsel
Til Liv og Frihed tye.

Det Fængsel er mit Indre;
Der er saa fælt og vildt;
Der ingen Stjerner tindre
Og lyse front og mildt.

Thi Stormen gaaer derinde
Og jager Freden bort;
Frem fare de skarpe Vinde,
Og Natten er kold og sort.

Der lide de saa ilde
 De lette Toner og Ord;
 Saa gjerne de flagre vilde
 Til dig, hvor Freden boer.

Og ængstedes de ikke
 Af saa meget andet Smukt,
 Saa lokked de dine Blikke
 Fra deres livlige Flugt.

De dvæler — men ei de vover
 Forstyrrende — og raae — —
 Saa strømmer Smerten over —
 Og Spirene udgaae!

XLI.

Hvad mener du med dette hulde,
 Ætherrene, anelsesfulde
 Smil, som fra dit Bæger
 Vidunderligt mit Sind bevæger?
 O, maa jeg elske dig, du hvide
 Veemodige? du fromme
 Fiintduftende Rosensblomme?
 Fra nu til evige Tide?
 Eet Hjerte har du vundet —
 Eet andet med! thi bundet
 Det er til hiint, hvis Taarer blide
 Jo ved dit Veemodsblik har rundet.
 O, maa jeg elske dig, du Fromme?
 Da, hvad jeg end skal lide,
 Og hvad der end vil komme, —

Min Tanke skal ei forlade
 Det ædle Tempel, du bygger
 Af dine forklarede Blade
 Mellem de dunkelgrønne Skygger!
 Der vil jeg glemme det Kolde, —
 Det Bittre vil jeg hade;
 Der vil jeg mine Hænder folde,
 Der vil jeg min Andagt holde;
 Min Sjæl, afført sin Vaande,
 Skal evigt der sig bade
 I den reneste Duft og Aande,
 Som i en hellig Kildes Vande;
 Med dig skal den sig blande
 Og luttret, klar opstige
 I stille Fred, som ikke Toner
 Og ikke Ord udsige,
 Fra disse taagemørke Zoner
 Op til det fjerne, udsigelige,
 Af alle Sjæle anede,
 For alle Hjerters Vandring banede
 Kjærlighedens Blomsterrige!

XLII.

En Stjernetyder liig, der henrykt glemmer
 Hver Klang, hver Glands, der jordisk ham omringer,
 Mens huldt bedaarende de Toner klinger,
 Som hemmeligt og dybt hans Hjerte gjemmer;

Og mens han lytter til de elskte Stemmer,
 Hans Længselsblik sig op mod Himlen svinger,
 At speide der, om ei hans Stjerne bringer
 Bekræftet, hvad han anende fornemmer;

Saa gik jeg hisset i den store Skare,
Og drømte i det underfulde Rige,
Som hun beboer, og jeg med Tro mon vare.

Da mødte Øiet, jeg lod opad stige,
Et Pagtens Tegn fra den Usigelige,
Fra hendes Haand og tvende Stjerner klare!

XLIII.

Det sused i nøgne Toppe,
Over Græssets spæde Haar;
Da sang der en Fugl histoppe:
»Nu kommer den favre Vaar!

Jeg fløi over Bjerg og Dale,
Jeg fløi over Strøm og Sø,
Overalt jeg hørte tale
Om den reisende Kongemø.

Af Smykker eier hun mange,
Hun haver saa meget Guld;
Hende følge tusinde Sange,
Thi hun er saa vennehuld.

Hun stunder til disse Lande,
At rede sin Blomsterseng,
At lunkne de kolde Vande
Og sprede sit Guld iflæng.

De nøgne Grene hun klæder,
Hun feier den iisgraae Luft,
De farvede Blade hun væder
Med balsamvirkende Duft.

Jeg saae hende just paa Reisen,
 Hun hviilte paa grønningen Eng,
 Hvor Storcken spanked med Kneisen,
 Mens Lærken slog sin Stræng.

Hun raabte: »Hør min Befaling,
 »Du liden Sanger paa Qvist!
 »En rigelig Løn og Betaling
 »Den fanger du ganske vist.

»Mit Glædesbud skal du bære
 »Did til en Sanger i Nord;
 »Han qvad min Priis og min Ære
 »Midt i sin Sorg ifjor.

»Du sige ham: naar jeg kommer,
 »Vil jeg smykke en Løvsal grøn;
 »Der skal han vandre i Sommer
 »Og sværme og drømme i Løn.

»Siig ham, at jeg vil læge
 »Hendes smertefulde Bryst —
 »O! siig, at jeg vil qvæge
 »Hende med venlig Trøst.

»Han haver ei anden Glæde,
 »Han nyder ei anden Lyst —
 »Thi vil jeg, hun ei skal græde,
 »For Sorgen har hende kyst.

»Jeg Sorgen vil kjæk forvise
 »Alt ved mit Scepters Magt;
 »Den sødeste Lindring og Lise
 »Er jo i min Haand nedlagt.

»Min Skov og Eng skulle dufte
 »Ret som en lægende Drik;
 »Min Himmel skal blaane og lufte,
 »Og funkle skal Solens B'k.

»Men Havets Bølge skal bæve
 »Om hendes Skulder og Lænd,
 »At hun sig atter maa hæve
 »Styrket og karsk, som den.

»Flyv nu! og lyd min Befaling,
 »Du liden Sanger paa Qvist!
 »En rundelig Løn og Betaling
 »Da venter dig ganske vist!«

— Saa bød hun mig, og jeg sidder
 Nu stolt for dit Aasyn her!
 Bring selv nu min Hilsen, mit Qvidder
 Til hende, som du har kjær!«

XLIV.

Nu Vaarens Blikke venligt smile;
 Men i dit Øies milde Blaae
 Jeg seer den bittre Taare hvile, —
 Jeg seer min Himmels Skyer staae.

Mens Solen gaaer omkring og vækker
 De spæde Børn af dunkle Jord,
 Veemodig Sorgens Lilie dækker
 Min Rose med sit hvide Flor.

Hvor skulde jeg med Vellyst drikke
 Den bedske Skaal, som dig er rakt,

Hvis atter kun i dine Blikke
Jeg kunde skue Freden vakt.

Men ak! jeg — lænket fast til Strande —
Maa staae og see i Storm og Hav
Dig tumles om af vilde Vande,
Og tør ei dele selv din Grav!

XLV.

Der bygger en venlig Svale
Paa hendes Vindves Karm;
Forstod jeg dog dens Tale
Og Sangen fra dens Barm!

Forstod jeg dog dens Qvidder,
Det inderlige Sprog,
Den taler, mens den sidder
Og seer saa skjelsk og klog! —

For hendes Vindve skyder
En Rosenstok sig op;
Ud gjennem Løvet bryder
Rødmende Knop ved Knop.

Den lille Blomsterranke
Stirrer ad Ruden ind;
O, vidste jeg dens Tanke!
O, kjendte jeg dens Sind! —

Og Solens stærke Øie
Og Maanens blide Blik
Saa ofte fra det Høie
Derind til hende gik.

De lykkelige Trende
 I Forhør jeg gjerne tog;
 Men ak! jeg maatte da kjende
 Tre nye levende Sprog!

XLVI.

Tak, Elskte! for det Blomsterbrev,
 Som med din kjære Haand du skrev!
 Jeg læser det med henrykt Sind,
 Og seer mig paa hvert Bogstav blind;
 Beruses i dets rige Glands
 Og sværmer i dets dybe Sands!
 Med hver en Duft af Blomst og Blad
 Fra dig en Tanke følges ad;
 Og hver en Farve er en Klang,
 En øm, en kjærlig, liflig Sang,
 Der toner fra et Fredens Hjem
 Og maner Længsels Sukke frem.

Hvor glad i Tanken jeg dig saae
 Hist ved dit runde Bord at staae.
 Alvorlig, som du være kan, —
 Min søde, ranke Lilievand!
 Mens under Øiets kloge Vagt
 Du ordner disse Blomsters Pragt;
 Mens du med Rødt og Guult og Grønt
 Med Blaaf og Lilla fik mig sagt
 Saameget Elskeligt og Kjønt!
 En Mildhed er deri, en Fred,
 Men dog en dyb Veemodighed.
 Hver Duft er som et sagte Suk,
 Fremløkket ved en Taaredug;

Thi seer jeg dem i Øiet ret,
 Har alle Blomsterne jo grædt,
 Og alles Kind er blank og vaad!
 O, siig, hvad tyder deres Graad? — —

Tak, Elskte, for det Blomsterbrev,
 Som med din lille Haand du skrev!
 Den Mildhed, som deri er lagt,
 Maa virke med en himmelsk Magt;
 Thi fra dit Hjerte den fremgik,
 Velsignet af dit hulde Blik,
 Befæstet ved din Tankes Aand
 Og smykket af din kjære Haand.

Ei mægter jeg at sende her
 Et Svar, som ret var Brevet værd;
 Men lover kun — skjøndt ak! hvor lidt! --
 Af Hjertets Grund: at hvert et Skridt,
 Mit Liv paa Verdens Vei tør gaae,
 Skal vorde dig et Svar derpaa!

XLVII.

Der var saa eensomt og saa stille
 Der, hvor jeg laae paa grønne Strand;
 Jeg hørte Bølgen langsomt trille
 Og skumme hen ad hviden Sand.

Nu taug de travle Livets Røster,
 Og Skibe med de hvide Seil,
 Der vendte hjem fra fjerne Kyster,
 Gled sagte paa det klare Speil.

I Cirkelflugt den blanke Maage
 Hen over Havets Flade skjød;

Mens Solen sank, den lette Taage
I Østen dæmred rosenrød.

En lille Fugl paa Gjerderanden
Betragted mig og sang i Ro;
Hist Pigen kom med Mælkespanden
Og lokked for sin røde Ko.

Blank Maanen hæved sig af Voven,
Stærkt duftede det friske Hø,
Og alle Fugle taug i Skoven,
Da Solens sidste Glimt mon døe.

Der var, som under Kirkens Bue,
En Høitidsro, en salig Fred,
Der stemte med mit Hjertes Lue,
Min Andagt og — Veemodighed.

Jeg hilste denne Fred med Taarer,
Min Tanke var hos dig, min Brud!
Og bittert gjennem Hjertets Aarer
En Strøm af Smerte gjød sig ud.

Min Bøn til Ham, som fra det Høie
Paa Jorden Fryd og Sorg udsaaer, —
Mit Suk — og Duggen i mit Øie
Er kun, hvad jeg til Trøst formaaer.

Min Elskede! forsag du ikke,
Min Engel paa den dunkle Jord!
En naadig Gud jo vil tilskikke
Fredspalmen dig, før du det troer!

XLVIII.

Hverken Konge eller Dronning
Har jeg sjunget til endnu!

Kun du, min Tankes Honning
Har næret mig — du!
Som et venligt Barn sig lægger
Til det moderlige Bryst,
Som en Tiger sig strækker
I den svale Flod med Lyst;
Som en Boa sig slynger
Op i et løvrigt Træ;
Som en Nattergal synger
I Rosenbuskens Læ;
Som en Bi sig nedsænker
I Liliens Jomfruskjød;
Som en Vedbend sig lænker
Til Muurstenen rød;
Som et Kildevæld rinder
Og aldrig bliver træt;
Som en Silkeorm spinder
Sig i sit rige Net;
Som en Solsik bevæger
Sig mod sin lyse Sol;
Som Magnetnaalen peger
Stadigt mod sin Pol;
Saaledes jeg dig vier
Hver Tanke i mit Bryst,
Saa af dit Øie dier
Mit Hjerte kjærlig Trøst;
Saaledes jeg mig slynger
Om dig, mit Livsenstræ;
Saaledes sødt jeg synger
I min friske Roses Læ;
Saaledes jeg nedsænker
Mig i dit Billeds Skjød;
Saaledes jeg mig lænker

Til dig i Liv og Død;
 Saa Hjertets Kilde rinder
 Og bliver aldrig træt;
 Saaledes jeg indspinder
 Mig i din Tankes Net;
 Saaledes jeg mig dreier
 Mod dig, min varme Sol;
 Saaledes jeg kun eier
 Een fast og sikker Pol!
 Og uden dig var Livet
 Mig kun et Skum paa Strøm —
 Et iiskoldt Pust i Sivet —
 En Anelse — en Drøm!

XLIX.

Til Sundhedskilden gik jeg
 For dig, min Hjertenskjær!
 Og Lægedrikken fik jeg,
 Som jeg dig sender her.

Mens kummerfuld og stille
 Jeg sad paa Kildens Kant
 Og hørte Vandet trille,
 Fra mit Øie Taaren randt.

Til Nymphen, den smukke,
 Som hersker der i Løn,
 Jeg sendte hede Sukke
 Og min inderligste Bøn.

Jeg bad af Hjertets Varme
 Med min bævende Mund,

Hun skulde sig forbarme
Og faae dig stærk og sund ;

Og lette al den Smerte,
Som vil tynge dig til Jord,
Og dysse huldt dit Hjerte
I Slummer ved sit Ord ;

Og dine Roser pleie
Og dine Liliers Skjær,
At længe jeg maatte eie
Hende, som har mig kjær !

Og jeg loved, hvis hun vilde
Bønhøre denne Gang,
Hende og hendes Kilde
Min allerbedste Sang.

L.

Naar dybt i Nattens lune Skjød
Dit Hoved du til Hvile bringer,
Du siger, at det ofte lød
Som Flagren af useete Vinger ;

De svæved om dit Leiested
Saa lette, susende og milde ;
Men hvad det var, du ikke veed ?
Du veed det nok, ifald du vilde !

Det er to Sjæle, som sig frit
I Nattens stille Favn tør hæve ;
Det er to Hjerter, der til dit —
Til deres Helligdom hensvæve.

Det ene, ungt og let, i Løn
 Sig svinger over Land og Havet
 Midt i den fromme Aftenbøn,
 Hvormed du selv det har begavet.

Det andet, lige ømt og tro,
 Fra Stadens lumre Mure haster;
 Høitblussende, og uden Ro,
 Det heftigt for din Fod sig kaster.

Det ene, i sin milde Fred
 Urørt af Verdens Smuds og Bærme,
 Tør frit fra Himlen dale ned,
 Og frit sig Helligdommen nærme.

Det andet, ak! med Verdens Færd
 Og al dens Jammer saa fortrolig,
 Med hellig Sky dig kommer nær
 Og svæver om sin Andagts Bolig.

Men hvad dit rige Hjerte dem
 Saa kjært, saa elskovsfuldt har skjenket,
 Vil begge to til Gravens Hjem
 Bevare helligt og ukrænket.

LI.

See til Jupiter, den Skjelm,
 Høit paa Nattens mørkblaae Mure
 Staaer han med sin gyldne Hjelm
 Jo paa Vagt, for lumsk at lure.

Vogt dig vel for ham, mit Barn!
 Han har ei det bedste Rygte!
 Hvis han fik dig i sit Garn,
 Maatte du det Værste frygte.

Han er just en Connaisseur,
 Det fortælle Oldtids Sange;
 Og han veed nok, nu som før,
 Hvad der nok var værd at fange!

LII.

Paa Gaden over Stenene
 Dig følger en lille Een;
 Saa vims han bruger Benene,
 Han er slet ikke seen.

Han render dig i Hælene
 Saa let med freidigt Mod,
 Paa Trappen, over Fjælene,
 Hvor du sætter din Fod.

Som en lille huusvant Nisse,
 Skjøndt du ham øiner ei,
 Han iler med tilvisse
 Paa hver din Sti og Vei.

Han boede med dig sammen,
 Hvor saa du flytted hen;
 Han havde ret sin Gammen,
 Den uselige Svend.

Du troede dig tidt alene
Med Haanden under Kind;
Han gynged i Hyldens Grene
Og kigede til dig ind.

Tidt sad han dig for Øiet
Midt i din Blomsterkost,
Saa overstadig fornøiet,
Som Rotten i sin Ost.

Han spidsed da sit Øre,
Naar ret du sukked ømt,
Saa gjerne gad han høre,
Hvad dit Hjerte fik drømt.

Hvor gjerne han vilde trøstet
Dig, naar dit Hjerte led;
Hvor gjerne han dig forlystet,
Ak, Sligt du ikke veed.

Hvor gjerne vilde han veire
Din Kummers Dæmring hen,
Den skumle Nat beseire
Og skabe Dag igjen!

Da nys det gik dig saa ilde
Hist paa den steile Vei,
Han iled, men kom for silde,
Og ak! han hjalp dig ei.

Tidt sad han paa hvide Blade,
Naar Pennen ret blev brugt;
Og paa din Farvelade,
Naar du maled Blomst og Frugt.

Han lytted til din Kjoles
Raslen, ihvor du gik;
Og leved kun ved at soles
I dine klare Blik.

Naar aarle du opbinder
Dit bløde, blonde Haar,
Han med blussende Kinder
Paa din Speilramme staaer.

Han smiler ved din Latter,
Han græder ved dit Suk:
Ak, aldrig selv du fatter,
Hvor han finder dig smuk.

Hver en Sittren med Brynet,
Og hvert dit Øies Blink
Opfanger han som Lynet
Saa klart og saa flink.

Naar du tier, naar du taler,
Naar du sidder, naar du staaer,
Naar du læser, skriver, maler,
Naar du reiser dig og gaaer;

Naar du sysler ret saa nydeligt —
Al den søde Harmonie
Opfatter han saa tydeligt,
Som udtaler sig deri.

Og hvad selv du agter føie,
F. Ex. din Tommeltot,
Han seer med kjærligt Øie, —
Han lider den saa godt!

— Men Dvergen er min Tanke ;
 Han lever kun af dit Liv
 Og voxer, som Druens Ranke
 Voxer ved Solens Bliv.

Jeg maa dig det forkynde,
 At ret med barnlig Lyst
 Han dier af al din Ynde
 Som af en Moders Bryst.

Han dier den Sødheds Kilde,
 Som i dit Væsen boer ;
 Saa, var han før kun lille,
 Han bliver nu stærk og stor.

Og har han med List og Lempe
 Saa fulgt sin Lyst og Pligt,
 Han kroer sig som en Kjæmpe,
 Og kalder sig et Digt.

LIII.

Lad dem synge, som de maae !
 Lad dem qvæde deres Sange
 Fade, flaue, brede, lange,
 Tørre, vindige og smaa !
 Lad dem kun som Ulve tude
 Om Despoter og om Død !
 Lad dem Friheds Morgenrød
 Kun som Lærker høit bebude !
 Lad dem slynge deres Ild !
 Lad dem tænde deres Fakkell !
 Blande mig i det Spektakel
 Hverken kan jeg eller vil.

Gav mig Gud til Sang en Stemme,
Ild i Hjerte, Kraft i Bryst,
Vil jeg dog kun til din Trøst
Sangens Ild og Styrke gemme!
Hvis jeg kun et kort Secund
Fra min søde Elskovsstjerne
Sorgens tunge Slør kan fjerne
Og dit Hjerte gjøre sundt;
Hvis jeg kun et Smil kan vække
Op til Blomstren paa din Kind;
Hvis jeg Spiren i dit Sind
Til et Fredsminut kan lægge;
O, da maa den hele Flok
Gjerne qvække, qviddre, sukke,
Alle Laurens Blade plukke, —
Der er vel til Alle nok! —
Du alene mig kan lønne!
Du — alene du kan faae
Sjælens Blomst ti' ud at slaae
Sine Blade, friske, grønne!
Og al Verdens raae Forstand,
Pral og Prunk mig intet veier
Mod en slig Begeistrings Seier,
Som du mig berede kan.
Dog det er ei egen Kraft,
Som bevæger Alt herinde;
Du beruser det, Veninde!
Liig en mægtig Drues Saft!
Thi til hver en sindrig Tanke
Og til hver en dristig Flugt,
Hver en Blomst og hver en Frugt
Det hos dig maa Frøet sanke.

Elskte! du vil til min Grav
 Jo din Sanger huldt beskytte?
 Laurens Krands jeg aldrig bytte
 Vil for Rosen, du mig gav!

LIV.

Hil dig, min Vandrings Lys!
 Min Morgenstjerne klar!
 Som mig fra Nattens Mørke
 Mod Dagens Dæmring bar!
 Du vinked mig fra Jord
 Og, som Lærken, høit og frit
 Jeg qviddrer nu, — men Qvadet
 Er heelt og holdent dit!

Du smiler mildt og stille
 Til den rødmende Øst,
 Mens Nattens Kjortelbræmme
 I Flugt du har kyst.
 Du lukker bly dit Øie, —
 Men Smilet ikke døer,
 Skjøndt du blufærdig svinder
 I Solens Straaleslør.

Det kom mig for vel stundom,
 At din Straales Trylleri
 Sig dulgte i en langsom Sky,
 Der drog dig forbi;
 Men det var ingen langsom Sky;
 Det var i mine Blik
 En T a a r e, mild og varm,
 Som fra Hjertets Afgrund gik.

Den vilde op at skue,
 Hvad der bevæged saa
 Den urolige Bolig,
 Hvor den slumrende laae ;
 Den vilde op at skue
 Den guddommelige Magt,
 Der af dens dybe Dvale
 Til Liv den havde vakt.

Dens Liv var sødt og stille,
 Ei Smerte var deri,
 Den fødtes ved din Straales
 Huldsalige Magie.
 Den lokked sine Søstre frem, —
 De kom med milde Blik ;
 Thi Alle jo af dig
 En Velsignelse fik.

O, blot naar jeg dig t æ n k e r,
 Da smeltes jo i mit Bryst
 Jordlivets Iis og Kulde
 Til en sommerlig Lyst ;
 Og hvad Gudherren lagde
 Af Godt i Hjertets Gjem,
 Fremspirer ved den Dug,
 Som du har lokket frem.

Min Vandrings søde Lys !
 O, min Morgenstjerne reen !
 Glødende som Rubinen,
 Stærk som Karfunkelsteen !

Naar Dagens Sol nedsynker
 I det vestlige Hav,
 Vil du, som Aftenstjerne,
 Da blinke over min Grav?

LVI*).

Skjøn er Vaaren! lifigt Solen
 Farver Bøgens lyse Top;
 Bukkar dufter, og Violen
 Slaaer med Blu sit Øie op;
 Bag de bløde, grønne Lokker
 Smiler Rosens spæde Mund,
 Og som klare Sølvklokker
 Klinger Fuglesang i Lund.

Skjøn er Vaaren! ak, men svinder
 Flygtig som et Aandedrag;
 Om dens Herlighed os minder
 Snart kun Løvets gule Lag;
 Rosen slumrer, Lilien segner,
 Livet dør paa Mark og Vang,
 Solens varme Kinder blegner,
 Stum er Lundens Klokkeklang.

Men en bedre Vaar jeg kjender,
 Ingen Vexel hersker d'er:
 Stadigt Rosens Flamme brænder,
 Mildnet huldt af Liliens Skjær;

---

*) I Chr. Winthers „Samlede Digtninger“ (1860) er i Digt-
 samlingen „Til Een“ Nr. 55 og Nr. 62 sprunget over;
 af Hensyn til eventuelle Henvisninger er Nummereringen
 efterfulgt i nærværende Udgave. Red.

Sjælens Blomster, frie og unge,
 Staae just der i freidig Flor,
 Og i Helligdommen sjunge
 Evigunge Længsler's Chor.

Hun er Vaaren, jeg har fundet, —
 Paradisets unge Frugt!
 Hun er den, som fast har bundet
 Ved sin Trolddom Tidens Flugt!
 Ak, i Hendes Smil, i Sukket,
 I det milde, kjære Blik
 Har mit Hjerte dybt inddrukket
 Evighedens Ungdomsdrik! —

LVII.

Løvet synker mat til Jord,
 Solens Blik har tabt sin Styrke,
 Og i det forladte Nord
 Hersker Skyer, Kuld og Mørke.

I mit Hjerte er der Syd:
 Evigrønne Rosenfaner,
 Drueblod, Orangers Pryd,
 Sol og Blomster og — Vulkaner.

LVIII.

Naar Solens Blik kun sparsomt bryder
 Bag Skyen frem i gule Høst,
 Da gennem nøgne Skove lyder
 Til Fuglene en Varselsrøst.

I hellig Taushed Alle lytte ;
 De veed, det er et Guddomsbud ;
 Og kjækt fra deres Sommerhytte
 De svæve mod det Fjerne ud.

Hen over Havets sorte Bølge,
 Høit under Himlens blaae Paulun
 I store Sværme rask de følge
 Hiint Varsel, som en Krigsbasun.

I Syd, hvor nys for Solens Lue
 Granatens fyldte Boble sprang,
 Der drikke de den stærke Drue
 Og vaagne op til Liv og Sang !

En Enkelt dvæler her i Lunden,
 Som i sit rette Fædreland ;
 Som ved en venlig Trolddom bunden,
 Hensunken, stille, sidder han.

Men i n d a d vendt er nu hans Blikke,
 Thi d e r er livligt, mildt og klart ;
 Og hvad hans Ø i e skuer ikke,
 Er just hans H j e r t e aabenbart.

Som naar i Nattens Mulm det lyner
 Og viser Egnen i dens Pragt,
 Forglemte, fjerne, kjære Syner
 Ham lokke med veemodig Magt.

Da drømmer han om bl nke Straaler,
 Om lune Vinde, lysblaa Luft,
 Om klare Kilder, Lilieskaaler,
 Om Guldorangens stærke Duft.

Han drømmer om de Druerklynger,
 Hvor han beruset fordum hang,
 Mens Mindet dybt i Hjertet synger
 Hans Længselsqval en Vuggesang!

Saaledes — skilt fra dig — min Engel!
 Jeg drømmer om den Rose rød,
 Der i et Nu paa Liliens Stengel
 Ved Aabenbaring os blev fød.

Jeg kan ei hvile! — kan ei glemme
 Dit Blik, din Røst, dit Hjertes Slag,
 Og stedse mere kjæk min Stemme
 Dig synger — til min sidste Dag.

Du er mit Liv her midt i Døden,
 Du er mit Haab i Smertens Stund;
 Du har mig vakt i Morgenrøden, —
 Bred mig din Favn til Aftenblund!

LIX.

Her hjemme i min Stue
 Violerne, de blaae,
 Paa Gulvet, i Papiret
 Henkastede laae;
 Og da jeg Fængslet aabned
 Og rigtigt paa dem saae,
 Da var de næsten døde, —
 Og saa var der saa faa!
 Jeg lagde dem om Koppens
 Forgyldte, krumme Rand,
 Og døbte dem saa kjærligt

Med Livsens friske Vand.
Een Nat har gjort Mirakler!
Imorges jeg jo saae
Alle de smaa Stakler
Deres milde Blik opslaae.
I Duft de til mit Hjerte
Takoffret lod fremgaae,
Og vi var alle glade, —
Men, ak! der var saa faa!
Jeg voved ei at sende
Dem hist den lange Vei
Til dig, min Veninde!
Det maatte jeg jo ei.
Nu staae de her og haabe —
De haabe jo som jeg; —
Som jeg de alle længes,
De længes efter dig;
Men længes de for længe,
Da gaaer det dem som mig!

LX.

Saa fast mit Hjerte banker,
At det smerter som Ild;
Uroligt Sindet vanker
Omkring og farer vild.

Mit Øie seer kun Mørke,
Hvorhen det er vendt;
Min Fod har tabt den Styrke,
Som før den har kjendt.

Min Tunge sig forbitterer,
 Min Tinding er som Bly;
 Jeg trodser — og jeg sitter —
 Jeg vil — og er dog sky.

Men er du ved min Side,
 Og hører jeg din Røst,
 Den venlige, den blide,
 Da aander let mit Bryst.

Da klinger Harpen inde
 I Hjertets Helligdom;
 Da seer jeg glad forsvinde
 Hvert Jammerens Phantom.

Du smiler og du taler,
 Og din Tale, dit Smil
 Kan ende mine Qvaler,
 Saasnart som du kun vil.

LXI.

En Rosenstok, ustadig,
 Snart nøgen er, snart grøn;
 Men i mit Indre evigt
 Det blomstrer i Løn.

Saa Blomst og Blad fremspire
 Med Vaarens Liv og Saft, —
 Dog virker her ei min egen,
 Men en anden, hellig Kraft.

To milde Stjerner vogte
Saa kjærligt paa min Vei,
At jeg var reent afsindig,
Hvis jeg dem fulgte ei.

O, kjære, klare Stjerner!
Bliv ved at tindre smukt,
Og leed mig over Livets
Vildtsvulmende Bugt.

Jeg grundet har saa længe,
Men ei til Klarhed bragt,
Hvorfra I vel har hentet
Hiin underfulde Magt.

Saa mild — og dog saa vældig,
Saa venlig — og dog stærk,
At her paa Jord I virke
Et Himlens Underværk.

I fæstet har min Tanke
Til dens dybeste Rod;
I vækket har mit Hjerte
Og fortryllet min Fod.

O, kjære, lyse Stjerner!
Nu seer jeg klart og grant,
Hvor før jeg i Alverden
Kun Mulm og Øde fandt.

O, lær mig og at blusse
Som Eders Straale varm!
Lær mig den Flamme tænde,
Som I tændte i min Barm!

O, lær mig at binde
Saa fast, som selv I bandt!
Lær mig en Seier vinde,
Som selv I den vandt.

Hold Eders Glands da yndigt
For Sky og Taage fri;
Og lad mig ene speile
Min Tilværelse deri!

LXIII.

Hvor jeg af Længsel bæver
Hist i den kolde Nat,
Og mod dit Vindue hæver
Mit Blik af Taarer mat;

Der risler ingen Kilder,
Der vifter intet Træ,
Ei Nattergalens Triller
Fremgaae fra Myrtens Læ;

Ei milde Vinde lufte
Hen over Havens Bed,
Hvor Natvioler dufte
Og slumre sødt derved;

Ei Bjerget kaster Skygge
Ud over Dal og Strøm,
Hvor gamle Minder bygge
Og ligge som i Drøm;

Ei Stjernens Øie titter
 Ned til en vild Ruin;
 Og du har intet Gitter,
 Jeg ingen Mandolin;

Og uden Melodier
 I Nattens kolde Gys
 Jeg ene staaer og tier
 Og stirrer paa dit Lys! —

Men — var den til at høre
 Mit Hjertes stille Sang,
 Og fulgte blot et Øre
 De Melodiers Gang;

Og kunde den blot anes
 Den rige Billedpragt,
 Som i mit Bryst fremmanes
 Ved de n n e Længsels Magt;

Og var min tause Tanke
 Klar, som en Harpes Lyd, —
 Da vilde snart sig sanke
 En Verden, fuld af Fryd,

Som henrykt vilde sænke
 Sig ned i Sangens Strøm,
 Og med min Tanke tænke
 Og drømme med min Drøm. —

Men taus jeg staaer alene,
 Og vandre maa min Vei
 Paa Gadens øde Stene, —
 Selv du mig aner ei!

LXIV.

Sov sødeligt i Dødens Skriin,
Du Rose, spæd og faur og fin!

Søv sødt, o Barn! dit Liv, din Død
Mig smelter i en Veemod sød.

I H e n d e s stille Fredens Hjem
Du kom til Liv og spired frem.

Du voxed under hendes Haand,
Omsvæved huldt af hendes Aand.

Du lærte hendes klare Blik,
Og hendes Læbers Smil du fik.

Hun redte dig din Vugge grøn —
Og hvad du var, blev hendes Løn.

Tidt tankefuld hun paa dig saae,
Mens end i Svøb og Baand du laae.

Og da din Puppes Ringe brast,
Fik hun det første Øiekast.

Hun saae dit Hjertes første Slag,
Hun drak dit første Aandedrag.

Du med det stille, fromme Sind
I hendes Liv dig leved ind.

Men ak! den Fryd kun vared kort!
Til Een hun sendte dig jo bort.

Og han — mens høit hans Hjerter slog,
Sin kjære, lille Gjæst modtog.

Med sværmende, fortryllet Sands
Han speided i din Bladekrands.

Han stirred i dit Bæger stivt
Og læste der en yndig Skrift.

Han aned al den Sympathie,
Som hendes Aand fik lagt deri.

Og henrykt hver en Morgenstund
Hans Læbe nærmed sig din Mund.

Og hver en Aften, from og tro,
Han hviskede dig: »sov sødt i Ro!»

Indtil dit Hoved bøiet stod,
Og Kindens Purpur dig forlod.

Til Øiet tabte al sin Pragt,
Og falmet sank din lette Dragt!

Thi ak! hans Hjertes Feberglød
Var dig for stærk — og blev din Død!

O, sov nu sødt i Dødens Skriin,
Du, hendes Barn! saa faur og fiin.

Dit Minde er din Sjæl! og den
Skal kjærligt leve hos din Ven;

Det binder ham til hende, som
Dig var en Moder, kjær og from;

Og som hans Hjerte elsker, til
I Dødens Favn det briste vil!

LXV.

Jo vist er du fortryllende! —
Og mit Liv jeg leve vil
Al din Herlighed hyldende
Ved Sang og Strængespil;
Dig heelt afspeilende
I Kjærlighedens Hav;
Der svinder jo det Feilende
Og synker som i Grav;
Thi veed du ei, at Kjærlighed
Er just dit rette Hjem?
Den bærer al din Herlighed
Sødt straalende frem!
Den er det, som klarer jo
Og gjør det Dunkle lyst;
Den er det, som bevarer jo
En Himmel i vort Bryst!
Og naar engang de lægge mig
Paa Dødens kolde Seng,
Med Jordelinet dække mig,
Og stum er Harpens Stræng;
Og alt jeg ligger hyggelig
I Dødens milde Nat,
Og man spørger: »Var han lykkelig?»
Da reiser jeg mig brat
Og svarer høit: »Mig prydede

»Ei Laurens Hæderstegn,
 »Ei qvæged eller frydede
 »Mig Rigdoms gyldne Regn; —
 »Men hun — hun har jo smykket mig
 »Med Himlens bedste Navn,
 »Og hun — hun har henrykket mig
 »Til Salighedens Havn;
 »Hun nævnede sin Sanger mig,
 »Og selv var hun min Brud, —
 »Og Intet meer forlanger jeg
 Af Verden eller Gud!«

LXVI.

Naar Natten kaster sine Skygger
 Ud over tause Sø og Kyst,
 Da kommer Sorgen hid og bygger
 Sit Natteleie i mit Bryst.

Som Vedbend tæt til Stammen klynges,
 Saa den gaaer ud og er forød,
 Saa Sorgen ved mit Blod forynges
 Og lever frodigt af min Død.

LXVII.

Det er jo, som jeg tidt har sagt:
 Alt, hvad sig til dig nærmer,
 Beruset af din Yndes Magt
 Hengiver sig og sværmer.

Selv Fuglene paa grønne Green
 Den skye Natur forandrer:

De hoppe ned med slanke Been
Paa Stien, hvor du vandrer.

Saa dvæle de — saa hoppe de —
Og er slet ikke bange,
Men vende Halsen for at see
Dig rigtig mange Gange.

Var jeg en listig Jæger, du!
Saa skjød jeg dem — med Rette;
Thi jeg er, som du veed, jaloux,
Og de er saa coquette.

Dog skulde for min Dolk, mit Skud
Hver din Tilbeder bløde,
Saa rydded jeg for Mange ud,
Og Verden blev saa øde.

LXVIII.

Nu Dagen lukket har sit Øie,
Bag Skyen alle Stjerner døe;
Sig Bøgene for Stormen bøie,
Der suser over Land og Sø.

Men Solen kommer snart fra Østen
Og kaster Guld paa Skov og Kyst,
Saa from, veldædig, som naar Trøsten
Nedstiger i et sorgfuldt Bryst.

Nu har og H u n sit Øie lukket,
Ak, som har grædt saa mangen Gang!
Og Hjertet slumrer sødt, mens Sukket
Opløses i en Drømmesang.

O, Trøstens Sol! du dig forbarme!
 I denne Barm er godt at boe;
 Stig du derned med Kraft og Varme,
 Saa skjenker du jo Liv til To!

LXIX.

Paa Landet skal du leve,
 Der er saa godt at boe,
 Naturen evig skifter
 Og har dog evig Ro.
 Ud fra det skumle Stræde!
 Hist er saa lyst og vidt;
 Der Vaarens Luft tør svæve
 Om dine Kinder frit.

I hine lune Skove,
 Hvor der er Duft og Glands;
 Ved denne Kyst, hvis Vove
 Forlyster sig med Dands;
 Paa denne Eng, hvis Blomster
 Saa venligt til dig lee,
 Der skal dit Hjerte styrkes
 Og slippe al din Vee.

Her Svanen er din Hofmand,
 Saa lækker, myg og krum
 Han courer for dig ivrigt,
 Skjøndt Stakkelen er stum;
 Med siirligt-bløde Lader
 Han seiler paa sin Dam,
 Og naar din Haand ham mader,
 Han ryster af Fryd sin Ham.

Og Lærken hist, samt Gjøgen
 Er din Hofmusikant,
 De Smaa, de spille freidigt,
 Hvad selv de opfandt ;
 Mens deres Dronning hviler
 Paa Mossets Fløiel fin,
 Og Bøgen pragtfuld hvælver
 Sin grønne Baldachin.

Sig Rosen frisk skal speile
 Her i din Kinds Karmin,
 Og Natviolen blande
 Sin sødeste Drøm i din.
 Her tier den fule Klaffer,
 Her høres saa lidt til Suk ;
 Kun Stærens Sladder lyder,
 Og Duens Veemods-Kluk.

Os Dagen jævnt skal vandre
 Sin stille, bløde Vei ;
 Imellem os skal ei træde
 Noget fremmed Ja og Nei !
 Du slumrer ind ukrænket,
 Du vaagner op til Fred, —
 Og seer dig om — og finder
 Slet intet M e n derved.

LXX.

Jeg kom til Skovens Bolig ;
 Der var saa yndigt hist,
 Og Fuglene fortrolig
 Smaasnakkede paa Qvist ;

Løvfrøen, grøn og lille,
 Paa Tuen sprang med Lyst ;
 Fast hørtes Duggen trille
 Paa alle Blomsters Bryst.

Veemodig og alene
 Jeg blødt i Græsset laae,
 Fra Hasselbuskens Grene
 En Drossel paa mig saae ;
 Nysgjerrig og forvoven
 Den nærmere sig svang,
 Mens klart igjennem Skoven
 Dens friske Toner klang.

Hist fjernt paa Høien standsed
 En Hjort med stort Gevier,
 Mens Daadyrflokken dandsed
 Henad de grønne Stier.
 Igjennem Krattet skimted
 Jeg Havets glatte Speil ;
 Der langsomt gled og glimted
 En Baad med hvide Seil.

En sagte Susen lufted
 Hen over Bøgetop,
 Og alle Urter dufted
 Og saae mod Himlen op ;
 Og Himlen var saa herlig,
 Saa venlig, puur og skjær,
 Den smiilte sødt og kjærlig
 Ned til sin Børnehær.

Og alle Tanker sorte
 En Stund mit Sind forlod;
 Thi Freden holdt dem borte,
 Som Vagt den hos mig stod;
 Den med sin Vinge vifted
 Og tog mig i sit Skjød; —
 D a i sin Slummer skrifted
 Mit Hjerte den sin Nød.

Og jeg lod Hjertet sanke
 Trøst i Naturens Fred;
 Kun een — en hellig — Tanke
 Blev vaagen end derved:
 Hvad skal jeg med det H e l e?
 Den Fryd er ikke reen!
 Nei — Gud! o, lad mig dele
 Din Himmels Fred med E e n!

LXXI.

Jeg taug nu saalænge stille —
 Jeg veed ei selv, hvor jeg slap —
 Min Tanke mig syntes for lille
 Og Sprogets Skat altfor knap:

Men nu vil jeg trille og spille,
 Min Lire skal dreie sig rap,
 Ifald kun min Musa vilde
 Mig sige ret, hvor jeg slap!

LXXII.

Mig ingen Tid skal have bragt
 En saadan Blomsterflor,

En saadan fyndig Tankepragt,
 Som nu paa dit Ord!
 Jeg føler, hvor det spirer frem,
 Jeg mærker, hvor det groer,
 I Hjertets og i Tankens Hjem
 Jeg følge kan dit Spor.
 Med Blomster vil jeg mætte dig,
 Med Farver og med Klang,
 Med Krandsse jeg omflette dig
 Vil i hver lille Sang.
 Jeg henrykt vil forvilde mig
 Paa Phantasiens Flugt;
 Og salig-blind indbilde mig,
 Hvert Vingeslag var smukt.
 Og du? du vil ledsage mig,
 Min Eneste paa Jord!
 Og Intet skal betage mig
 Den Tro, hvorpaa jeg troer!

LXXIII.

I Sommer, da vi havde det yndige Veir,
 Da sang jo for mig baade Lærker og Stær,
 Og Gjøgen den galed i Skoven;
 Da laae jeg i Græsset saa blødt og saa grønt,
 Mens Solen den tindred gennem Løvet kjønt,
 Og luunt mig omfavnede Voven.

Hvor er du nu henne, du quiddrende Gjæk!
 Som sang dine Viser bag Busk og i Hæk,
 Eller slog høit i Luften din Trille?
 Du var jo min Mester, men ogsaa min Ven,
 Jeg hørte din Sang, og du min igjen,
 Og saa taug vi begge To stille.

Saa du faldt i Slummer, du Rose saa rød?
 Og dine Øine segned, du Lilie blød?
 I kunde ei holde jer vaagen?
 Ja, nu er her øde paa Mark og paa Toft,
 Graaskyen har tjeldet os Himlens Loft,
 Paa Stenen sidder skrigende Maagen.

Nu Nattens Storm er blevet min Nattergal fin,
 Den suser, den fløiter med sørgeligt Hviin
 Gjennem vaade, sukkende Grene;
 Og Døden har meiet sin grusomme Høst,
 Hver Farve er slukket i Dal og paa Kyst,
 Og Bølgerne stivnes til Stene.

Dog atter vil komme en pyntelig Vaar
 Med Skove, der grønnes, med Fugle, der slaaer,
 Med Blomster og Druer og Ranker;
 Med kysesyge Bølger ved duftende Kyst,
 Med Smil for mit Øie, med Fred for mit Bryst,
 Med Haab og med freidige Tanker.

For hvem tør jeg sanke den qvægende Høst?
 Med hvem skal jeg dele den friske Sommerlyst,
 Og drikke af Blomsternes Skaaler?
 Jeg veed det jo nok — men ak! det er mit Savn,
 At end i det Fjerne hendes elskede Navn
 Liig Vaaren mig lokker og straalere!

LXXIV.

De see paa dig med Øine milde,
 De mæle intet bittert Ord;

De tale, tidligt eller silde,
Saa sødt, imens de staae i Flor.

Og deres Tankekreds er sluttet
I den, som pleier dem saa ømt;
De glemme saligt i Minuttet,
Hvad i Minuttet de faae drømt.

Til Tak de skjenke, hvad de eie,
Saa stærkt og puurt, som de det fik,
Mens de mod Solens Aasyn dreie
Med Længsel deres vaade Blik.

De er saa venlige, saa bløde,
Al deres Tanke reen og smuk;
De leve uden Sorg og Brøde,
Og slumre hen — foruden Suk.

— O, var jeg dog, som Blomsten, stille
Og uden Vildhed i mit Sind!
Jeg følte da med Taalmod trille
Kun Duggens Taare paa min Kind;

Jeg kunde tale med dig rolig,
Som den, med Smilet om min Mund;
Du bøied dig søa trygt, fortrolig
Og læste i mit Hjertes Grund;

Jeg leved ved dit Øies Stjerne,
Som Blomsten, varm af Solens Glød;
Og ak! hos dig jeg døde gjerne,
Naar du med Veemod saae min Død.

LXXV.

Svæv hid med al din Pragt og Pryd,
 Du milde Luft fra lune Syd, —
 Hid over Land og Vover;
 Bring du os Solen, Regn og Dug!
 Væk i mit Hjerte alle Suk
 Til Sang, som endnu sover.

Opløft kun freidigt du din Røst,
 O, Bølge! trindt om grønne Kyst,
 Og hæv dig dybt fra Grunden!
 O, vug mig i din stærke Favn,
 Saa Alt — undtagen hendes Navn —
 Maa synke glemt til Bunden.

Stig op af Jordens Moderskjød
 Saa hvid som Snee, som Duun saa blød,
 Du høie, rene Lilie!
 Og lær mig ved dit fromme Smil
 For Længsels smertefulde Piil
 At bøie fromt min Villie.

Træd frem, o Rose! Vaarens Trøst!
 Og ræk mig frit dit hulde Bryst,
 Jeg vil din Friskhed die;
 Indlullet ved din Kind saa sund
 Skal Smerten faae et lille Blund,
 Og Stundens Jammer tie.

Drag bort, o Himmel! bort dit Slør,
 Saa Stjernen jeg, naar Dagen døer,

Kan skimte fra det Høie,
 Og tænke mig, i mørke Nat
 Jeg saae bag sorte Flor og Hat
 Et Blink fra hendes Øie.

Kom saa, du søde Nattergal!
 Snart Løvet vil i Skoven sval
 Dit Brudekammer lukke.
 Ak, v o r e Tanker følges ad!
 Formæles skal dit Elskovsqvad
 Med mine længselsstukke!

LXXVI.

Skulde der komme den Tid,
 Da dine blonde Lokker blev graae;
 Da dine Øines Blaae
 Blev sløret, og — skjøndt lige blid —
 Din Læbes Purpur svandt;
 Da din svigtende Stemme kun
 Som i en Drøm, i et usikkert Blund
 Besværligt Vei til Ordet fandt;
 Da din Haand, den kjærlige, bløde,
 Med Sittren sig lagde i min,
 Og din Fod med langsomme Trin
 Hver Morgen bragte mig dig imøde:
 Da skulde du vide, hvad nu knap du troer,
 At jeg elsked i dig de evige Ynder,
 Hiin evige Skjønhed, der huldt sig forkynder
 I dette Alt, som kun stammer fra Jord;
 At den Elskovs dybe Mystik,
 Som jeg har læst i dit Blik,
 I hver Lade, i din Gang,

I Haarets Farve og i Stemmens Klang,
 Har en Kilde, der dybere laae,
 End Alt det, som her skal forgaae,
 End Alt det, vi maae vandre fra, —
 Du skal see, hvor jeg elsker dig da!

Og den Tid — den kommer engang,
 Naar det, som nu har Klang
 I Høiden og Dybden, er forsvundet;
 Naar nedad vor Pande vi bøie,
 Mens Tanken alt boer i det Høie,
 Hvorhen den fra Mørket sig svang;
 Naar Meget er i Glemsel bundet —
 Vore Savn, vor Sorg — og min Sang!

LXXVII.

Over By, fra Taarnets Kroner,
 Under Himlen kold og graa,
 Pindsehymnens Alvorstoner
 Mægtigt til mit Hjerte gaae.

Sagtelig som Duer hvide
 Med det grønne Oliveblad
 Gjennem Ætheren de glide,
 Medens Skyen skilles ad.

Unge Haab og gamle Minder
 Spire frem til kjærlig Trøst;
 Taaren, som ustandset rinder,
 Vander Blomsten i mit Bryst.

Let mit Suk med Aandedrættet
 Flyer som af et Fangebuur,

Liig en Sommerfugl fra Nettet
I den vilde, frie Natur.

Og jeg blues ved min Jammer
I min blege Kummings Nat;
Har jeg i mit Hjertekammer
Ei en riig, en evig Skat?

O, en Skat, hvis fulde, rige
Rente er for Evighed:
Dig, min Uudsigelige!
Og dit Hjertes Trofasthed.

Og jeg kunde feyg forsage?
O, men Gud er mild og god;
Han tilgiver mig min Klage,
Og ved dig han skjenker Mod.

Under Skovens grønne Ranke
Vil jeg vandre eensom ud,
Og en hellig Pindsetanke
Sende fromt til dig og Gud!

LXXVIII.

Jo tiere jeg seer dig — ak!
Jo meer du er mig smuk!
Og jeg skilles altid fra dig
Med et dybere Suk.

Og med dybere Sukke
Jeg møder dig igjen;

Der farer sødt en Gysen
Over mit Hjerte hen.

I dit rørende, blonde,
Dit silkebløde Haar
Min vansmægtende Tanke
Saa sød en Drøm sig faaer.

De yndigste Noveller
Jeg aner i dit Blik;
Jeg ingen Bog saa deilig
End før for Øie fik.

Som Engle om Madonnas
Hellige Hoved staae,
Saa tusind Phantasier
En Glorie om dig slaae.

De sværme og de svæve
Saa hemmeligt og tyst;
De vække milde Flammer
Og Sange i mit Bryst!

LXXIX.

Jeg mine Qvaler alle
Paa Dør har jaget kjæk;
Jeg saae dem tumle, falde
Og ile bort i Skræk;
Men min var ikke Kraften,
Der vandt mig dette Slag;
Det var min Helligaften,
Det var min Helligdag.

Jeg veed, de staae og vente
 I Kulde hist og Slud,
 Og de vil atter hente
 Mig, naar jeg træder ud;
 Men A f t n e n vil jeg feire
 I mine Tankers Ly;
 Saa kan de siden leire
 Sig grumt om mig paany.

Og Tankerne saa glade
 Omsnoe mig som i Dands;
 De lade kjærligt bade
 Mig i dit Øies Glands!
 De drømme, at din Stemme
 Mig kalder, huld og sød; —
 Ak, kunde jeg vel glemme
 Den Stund, da du blev fød?

Men eensom med min Tanke
 Og mine Tankers Tolk
 Jeg i en Ørk maa vanke,
 Liig et landflygtigt Folk;
 Som d e t t e, dybt andægtigt,
 Vi hæve dog vort Raab
 Til Herrens Throne mægtigt,
 Fordi vi har et Haab.

Et Haab, som ei er tvundet
 Af Livets skjøre Traad,
 Men stærkt og fast begrundet
 I Evighedens Raad;

Thi som en Aabenbaring
 Det i vor Sjæl opstod,
 Og til dets troe Bevaring
 Fik vi af Himlen Mod.

Vi haabe, Dagen kommer,
 Da hver en Qual er endt,
 Der, liig en tropisk Sommer,
 Vor Blomsterflor har brændt ;
 Vi haabe, vi skal glædes
 Ved en forynget Sol ;
 Vi haabe, vi skal stedes
 I Fred for Naadens Stol.

Jeg takker Gud for Livet
 Og selv for hvad jeg led,
 For Alt, hvad han har givet
 Mig i sin Miskundhed,
 For hvad han lod mig bøde,
 For hvad han tilgav mig ; —
 For alle Roser røde,
 Der blomstre huldt hos dig !

LXXX.

See, staaer ei der det unge Aar
 Med blegen Kind, udslaget Haar?
 Med Veemodssmiil, med Graad i Øiet
 Det dvæler, over Staven bøiet.
 Mod Tidens Kilde seer det ned,
 Der vælder ud fra Evighed,
 Og i hvis dunkle, dybe Strømme
 Ufødte Skjebner staae som Drømme.

Det stirrer tankefuldt og stivt
 Paa Fremtids sære Gaadeskrift;
 Det seer mod Himlen — Øiet blinker —
 Nu lyder Varslet — Timen vinker —
 Og kjækt det gjør sit første Fjed,
 Og Vi — maae alle^e følge med,
 Om der saa strøes med Roser røde,
 Om Foden skal paa Tidslen bløde!
 Men gennem Livets Taagenat
 Jeg øiner, hvor mit Maal er sat!
 Jeg har en Engel ved min Side
 Med Roser røde, Lilier hvide,
 Som kjøle vil min hede Kind
 Og aande Klarhed i mit Sind;
 Som vil advare mig for Krybet,
 Som vil mig drage bort fra Dybet,
 Mig styrke paa min Vandrings Flugt,
 Med Blomsterduft og gylden Frugt,
 Og vække mig med yndig Stemme
 Til Kraft og Liv, af Sløvheds Gjemme;
 Som let vil faae i Lænker lagt
 De lurende Dæmoners Magt,
 Og føre trygt mig gennem Vrimlen; —
 Og derfor Tak, o Gud i Himlen!

LXXXI.

Jeg drømmer om dig i Nattens Stund,
 At jeg kysser dine Kinder,
 At jeg kysser dig paa din røde Mund,
 Mens hede mine Taarer rinder;

Der er da en Veemod i dit Blik,
 En Verden saa fuld af Kummer,
 Der jager mig, som et Dolkestik,
 I Hjertet og af min Slummer!

Jeg drømmer om dig i Nattens Stund,
 Vi staae paa den grønne Banke,
 Hvor Sundets Bølger ligge i Blund, —
 Og hver har sin egen Tanke:
 Fjernt over Havets violblaae Vand
 Din Længsels Duer er fløine;
 Jeg drukner min Længsels stærke Brand
 I dine velsignede Øine.

Jeg drømmer om dig i Nattens Stund:
 Jeg synes, vi vandre alene,
 Tause og stille i Vaarens Lund
 Under duftende Bøgegrene;
 Det vifter saa mildt, det aander saa sødt!
 Og vore Hjerter er stemte
 Som Æolsharper og tone saa blødt, —
 Men Smertens Sange er glemte.

Jeg drømmer om dig i Nattens Stund,
 Jeg synes, at ramte af Døden
 Vi ligge sammen i Jordens Grund
 Og vente paa Morgenrøden.
 Som nyligt vaagnede, hviske vi tyst,
 Forventningsfulde og glade;
 Vi have velsignet Fred i vort Bryst
 Og Intet meer, som vi hade!

LXXXII.

See, Vintersolen bleg og mat
 Bag Skyen daler ned;
 Der kommer nu den stille Nat
 Og tager Maanen med;

Og kalder Stjernen hist og her
 Fra Himlens Dybde frem,
 Og siger: »Kom du kun og vær,
 »Som var du i dit Hjem.

»Vær du kun ei undseelig, men
 »Luk op dit klare Blik!
 »Og Maanen? frygt kun ikke den,
 »Du kjender jo dens Skik.

»Snart er den spæd, snart er den stor,
 »Saa fyldig, og saa slank!
 »Men du er i mit Himmelchor
 »Jo evig eens og blank.

»Ustadigt iler Maanen om
 »Og har ei Ro, ei Rast;
 »Du aldrig fra dit Stade kom,
 »Men staaer der tro og fast.

»Naar Maanen øser ud sit Guld
 »Og har saa ei en Hvid;
 »Din Sølvskjerv du vennehuld
 »Udstraaler til hver Tid.

»Den flakker med letfærdig Hu
 »Og lefler med Enhver;
 »Der er kun Een, jeg veed det, du!
 »Som er dig rigtig kjær.

»Hun gaaer sin Vandring med Besvær,
 »Med Smerten i sit Bryst;
 »Men du har med dit blide Skjær
 »Tidt smilet hende Trøst.

»Hun bandt sin Tanke, faur og blød,
 »Til dig, naar du gled frem;
 »En saadan Tanke er saa sød,
 »Den hører til mit Hjem.

»O, Stjerne i mit Himmelchor!
 »Saa smiil da, øm og varm,
 »Da lokker du fra dunkle Jord
 »To Andre til min Barm!«

LXXXIII.

Jeg elsker dig! — og aldrig rolig
 Min Tanke sværmer om dit Fjed;
 Og Hjertet sprænge vil sin Bolig,
 Vil ud — vil ud og sværme med.
 Som i en Drøm, som i en Ruus
 Jeg følger selv mit Hjertes Vildhed,
 Og vaagner tidt i Nattens Stilhed
 Med Blikket paa dit mørke Huus.

En Flor af Elskovstanker søde
 Da spirer op og myldrer frem;
 De klinge, bæve, dufte, gløde, —
 Men ak! du aldrig aner dem;
 Thi, naar jeg seer dig, og min Aand
 Sig i din Ynde dybt tør sænke,
 Da er min Tanke lagt i Lænke,
 Og Læben — hviler paa din Haand.

Saa tag da Blomsterne, jeg sender,
 Og lad dem være mine Bud;
 Min Tanke kysser dine Hænder
 Med Tak, du Elskede! til Gud.
 Hvad ei mit Ord, hvad ingen Klang,
 Men kun et Blik dig tolke kunde,
 Skal dig de tause Blomstermunde
 Forkynde — duftende en Sang!

LXXXIV.

Min Tanke som en Svale let
 Sig over Havet svinger,
 Og useet, kjærlig, aldrig træt
 Min Hilsen hist dig bringer.

Som Svalen er en bly Natur
 Og lider intet Fremmed,
 Den bygger helst paa gamle Muur,
 Der værner luunt om Hjemmet.

Den gaaer heel ængstlig til sin Fart,
 Men skynder sig saa fage

At seile paa sin Vinge snart
I Fredens Skjød tilbage.

Den kan ei trives udenlands,
Sin Røst den der forliiste;
Den eie maa bag Bøgens Krands
Sin Vugge, Seng og — Kiste.

LXXXV.

Naar Bølgen langsomt vugger
Sig mod den grønne Strand;
Naar Solens Ansigt dukker
Ned bag det fjerne Land;
Naar gjennem Lunden bæver
Den lune Aftenvind, —
Er det min Aand, der svæver
Og kysser paa din Kind.

Hvad Kildens Vover spille,
Er som min Stemmes Klang;
I Morgenlærkens Trille
Du ane skal min Sang;
Fra Caprifoliens Ranke,
Der aander sød og varm,
Ømtsmigrende min Tanke
Sig trænger til din Barm.

Den Orm, som Foden træder,
Besjælede jeg nys;
Den Frugt, din Læbe væder,
Er smeltet ved mit Kys;

Den Bi, der om dig surrer,
 Bær Sødme fra mit Bryst;
 Skovduen hist, som kurrer,
 Har lært det af min Røst.

Thi det mig mon forlene
 Den Gud, som mig har kaldt,
 I Løndom at forene
 Mig med Naturens Alt.
 Hvorhen dit Blik du skikker,
 Et Vink du fra mig faaer, —
 Og du er aldrig sikker,
 Ihvor du gaaer og staaer!

LXXXVI.

I Skovens Høisale Falken graae
 Tør bygge med trøstigt Mod;
 Men jeg har ikke en Qvist, hvorpaa
 Jeg hvile kunde min Fod.

Bag dunkle Buske, saa luunt i Løn,
 Der lægger sig Hjort og Hind;
 Men jeg har ikke den Tue grøn,
 Hvor jeg kunde svale min Kind.

Naar Blomsten græder, i Luftens Strøm
 Dens Smerte vorder saa kort;
 Til mig der naaer ingen Aande øm
 For at veire min Taare bort!

LXXXVII.

O, hvergang min Tanke til dig gaaer,
 Gjør du evigt mit Hjerte glad! ---
 Du lagde en Lok af dit blonde Haar
 Paa det friskeste Rosenblad;

Og tæt — saa tæt ved mit Hjertes Ild,
 Der flammer med Guddoms Magt,
 Snart mild og stille, snart stærk og vild, —
 Der blev da din Haarlok lagt.

Dog Bladet visned og blev til Smuld,
 Men Lokken er blank og blød;
 Den kunde ret, som det fineste Guld,
 Udholde den stærkeste Glød.

Jeg elsker den Lok af dit blonde Haar,
 Vi følges saa trofast ad;
 Og hvor vi saa vandre, og hvor vi staaer,
 Gjør du evig mit Hjerte glad.

LXXXVIII.

Der var Roser i Dale,
 Og Violer bag Hæk;
 I de løvrige Sale
 Var der Qviddren og Tale
 Af Fugl og af Bæk.

Som den smidigste Slange
 Gik de Bølger i Bugt;
 Og det svæved som Sange
 Over Hauger og Vange
 Fra Blomst og fra Frugt.

Der var Ranker, som binder
 Til Himlen vor Jord;
 Der var blussende Kinder,
 Der var deilige Qvinder
 I Sal og ved Bord! —

Men af Alt, hvad jeg hørte,
 Og af Alt, hvad jeg saae,
 Var der Intet, mig rørte,
 Mig min Tanke did førte,
 Hvor jeg selv ei kan naae!

LXXXIX.

Jeg holder fast ved dig, saalænge
 Som kun een Gnist udi mit Bryst
 Vil holde spændte Sjælens Strænge
 Til Klang i Livets Sorg og Lyst.

Jeg holder fast ved dig, — et Anker
 For mig paa Livets øde Hav,
 Og uden hvilket mine Tanker
 Forlængst var vendt til Død og Grav.

Jeg holder fast ved dig, og lider
 Og lever, som min Skjebne vil;

Men dig det er til alle Tider,
Som Hjertets Længsel iler til.

Jeg holder fast ved dig, og haaber,
At Fremtids Blomst blev vandet smukt
Af tusind Timers bittere Draaber
For sødt engang at bære Frugt.

Jeg holder fast ved dig, og ikke
Jeg viger fra mit Hjertes Tro,
At Himlen os engang vil skikke
Paa Jorden end til yndig Ro!

XC.

Du lader Ingen vide,
Om du er lykkelig?
Men, hvis du skulde lide,
Betro det da til mig.

Jeg vil din Kummer gyng
Som Barnet, der er sygt;
Jeg vil den Sange syng,
At den kan slumre trygt.

Saa roligt skal den hvile
Og glemme Taarens Bad;
Saa venligt skal den smile
Og drømme, den var glad.

Thi ak! paa Livets Strande
Langs Verdens vilde Strøm

Er Smerten kun det Sande,
Men Glæden — er en Drøm.

XCI.

Naar Dagen er bortgangen
Og Natten falder paa,
Og alle de smaa Stjerner
Paa Himmelbuen gaæ;
Da slumrer vel mit Øie,
Men Tanken iler frem
Og søger gjennem Drømmen
Til sit elskede Hjem.

Naar Solen atter straa'ler,
Da taler vel min Mund;
Det synes, som jeg er der,
Men ak! det synes kun;
Thi mens min Tunge taler,
Mit Hjerte iler frem
Og søger gjennem Sværmen
Til sit elskede Hjem.

Til varme Syd er fløiet
De muntre Fugles Chor;
De trætte Blade søge
Til den moderlige Jord;
Og Træets Frugter finde
Saa luunt et Vintergjem, —
Min Tanke og mit Hjerte —
Skal de aldrig finde hjem?

Urolig er min Slummer,
 Ustadig er min Gang;
 Og fjernt fra Harpens Strænge
 Flygter modløs min Sang;
 Min Tanke og mit Hjerte —
 Ak, vil du huse dem?
 I Himlen og paa Jorden
 De har ei andet Hjem!

XCII.

Liig efterladte klare Foraarstanker
 I hendes Vindue dufter sødt en Klynge
 Af Blomster, og om Karmen slynge
 Sig op og ned de lette, grønne Ranker;

Der er saa tyst! men for det Indre sanker
 Sig Vaarens Genier; de flagre, synge,
 De Vintrens dybe Alvor mildt forynge,
 Saa Haabet grønnes, Hjerttet saligt banker.

Men hvert et Blad, der yndigt sig udfolder,
 Har Søstre jo, saa levende, saa hulde,
 I hendes Barm, og der de Vaarfest holder.

Selv Nattens Storm og Vintrens barske Kulde,
 Som Blomsters Fald og Død saa grusomt volder,
 Blev mild og svag, hvis den sig nærme skulde.

XCIII.

De gamle Sagn fortælle
 Os tidt, at hvor man saae

Paa eensomt Sted fremvælde
 En natlig Flamme blaa,
 Der laae en Skat begravet,
 Og Himlen havde blid
 Med Lykke Den begavet,
 Men var han end beslægtet
 Hvis Skjebne drog ham did:
 Med Aanden, Skattens Vagt,
 Han kun ved Naade mægted
 At faae den i sin Magt! —
 Dit Øies Blaae er Flammen,
 Dit Hjerte er min Skat, —
 Og Alt jo træffer sammen,
 Som Sagnet det har sat.

XCIV.

Paa Sorgens skumle Kyst min Tanke strander,
 Udtørret staaer om Dagen Livets Kilde,
 Om Natten martres jeg af Drømme vilde,
 Og Taaren Kindens gustne Lilie vander;

Som en forvildet Fugl, min Aand sig blander
 I Verdens Larm, omsonst den troer at stille
 Sin Uros Vingeslag, men ak! forsilde —
 Den synker snart, og Værket stille stander.

O, Du, hvem Himlen mig til Smertens Svale,
 Til Livets Fred engang har naadigt givet, —
 Skal reent jeg savne dig, dit Blik, din Tale?

Som Solens Blink kan atter reise Sivet,
Som Duggen qvæger Blomsterne i Dale, ---
Et Ord, et Blik af dig gjengav mig Livet.

XCV.

Velsignet Skibet være,
Velsignet Havets Vand,
Som venligt vilde bære
Dig atter til vor Strand.

Velsignet hver en Luftning,
Der svæved om din Kind;
Velsignet hver en Duftning,
Som qvægede dit Sind!

Velsignet i det Fjerne
I Himlens Herlighed
Den klare, fromme Stjerne,
Som dig tilsmilte Fred!

O, turde jeg nu tilhviske
Dig alle Blomster-Ord,
Som altid lige friske
Her i mit Hjerte boer!

Ak, mangan Nat er svundet,
Og mangan bitter Dag,
Mens jeg, i Smerte bundet,
Har talt mit Hjertes Slag.

Mens fjernt i Sorgens Øde,
Mit Blik ei Hvile fandt,

Saa mine Tanker døde
Og Haabets Fakkelt svandt.

Jeg kunde mig ei væрге
Mod Smerter og mod Savn;
De lod sig ei besvæрге
Selv ved dit kjære Navn.

Jeg mægted ei at frie mig
For Sorgens Trylleri, —
Og Timen foer forbi mig
Med intet Indhold i.

Men nu — du bringer Freden?
Ei sandt? du har ei glemt,
At du for Evigheden
Har mig dit Hjerte gjemt?

XCVI.

Mig Himlen var saa vild og graa,
Der var ei Stjernelys derpaa;

Men Stormen gik, og Bølgen slog;
Mit Skib hen over Havet jog.

Ledsaget kun af Sorg og Savn,
Jeg saae ei Haab, jeg fandt ei Havn.

Jeg saae ei Land med Skoves Ly,
Ei Kyst, hvorhen jeg turde tye.

Høit Vinden peeb — som Haan det klang, —
Det var en bitter Dødesang.

Jeg var saa mat, og i min Sjæl
Bevæged sig en Drøm saa fæl.

Den lokked mig — jeg slap mit Roer, —
Nær var jeg styrtet overbord! —

Da lød din Røst, — den var saa øm,
Den vækked mig af Dødens Drøm.

Den kaldte mig — jeg tog ei fejl!
Sig Havet jævned til et Speil.

Skydækket i det Fjerne sank,
Og Himlen vinked, klar og blank.

Du kjendte Stjernen, som var sat
Til Leder os i Livets Nat.

Du sad hos mig paa Skibets Stavn,
Du vidste Vei til Kyst og Havn.

Du peged paa en stille Bo,
Og hvisked: »Der vi finde Ro!«

Og Haand i Haand, og Kind ved Kind
Vi vandred sagtelig derind.

Imod os kom den lune Luft,
Heel fyldt af Elskovsrosens Duft.

Og Fredens stille Engel gik
Imøde os med milde Blik.

Hver Lænke brast, som Sjælen bandt;
Hvert Smertens Mindeblad forsvandt.

Hver Glæde vaagned, der var glemt,
Og Livets Harpe fandt vi stemt.

Og den skal klinge, mens vi glad
Den lange Vandring følges ad.

Og den skal klinge, naar vi To
Indtræde i den sidste Bo.

XCVII

Ifald i Hjertet, dybt derinde
Med Sjælens Blik du kunde see,
Da vilde du mit Valgsprog finde:
Constance et fidélité.

Thi skal med Kraft jeg Vaaben bære
I Kamp med Livet og dets Vee,
Da maa min Kjækheds Feltraab være
Constance et fidélité.

Frygt ei, at Verden skal mig lokke
Med Rosers Ild, med Liliers Sne; ;
Nei, Intet i mit Bryst kan rokke
Constance et fidélité.

O, skal vi bygge os et Eden
 Paa Jorden her, da maae der Tre
 Os styrke, nemlig: Kjærligheden,
Constance et fidélité.

XCVIII.

Jeg længes efter dig, min Ven!
 Og kommer du ei snart igjen,
 Saa maa jeg plat forsage;
 Mit Liv har mistet al sin Duft,
 Det trykker som en Tordenluft,
 Og Sangen bliver Klage.

Vort Huus er mig saa luunt og godt
 Som Tommelidens Tommeltot,
 Naar du kuns er derinde;
 Men er du borte, uden Ro
 Min Tanke flager fra sin Bo
 For alle fire Vinde.

Jeg længes, ak! saa inderlig,
 Dig, faur og fin og elskelig,
 Tæt til mit Bryst at trykke;
 Du dufterige Blomsterskud,
 Mit sikkre Leidebrev hos Gud,
 Mit Livs, min Tankes Smykke!

XCIX.

Naar dine bedste Tanker følge
 Med Kirke-Hymnens Himmel-Gang;

Naar i den stærke Tone-Bølge
 Du blander fromt dit Hjertes Sang;
 Naar du paa Bønnens Vinger hæver
 Til Fred og Frihed høit dit Sind,
 Og over Jordens Mulm du svæver
 Og skuer glad i Lyset ind; —
 O, kast da og dit Blik tilbage,
 Og væk mit Minde i dit Bryst,
 Og lad mit Billed med dig drage
 Til Kilden, hvor du øser Trøst!
 Der, hvor dit Hjerte selv du tvætter,
 Saa Tanken bliver stærk og reen,
 Jeg veed, du ikke mig forgjætter,
 Men vor Fortrøstning vorder een!

C.

Du lykkelige, spæde Dreng!
 Tilgiv, ifald jeg dig misunder.
 Idag h u n træder til din Seng,
 Hvor ubevidst endnu du blunder.

Hun bøier sig saa kjærligt ned,
 Og lader dine Øine drikke
 Velsignelse og himmelsk Fred
 Af de usigelige Blikke.

Hun smiler, og hun løfter blødt
 Dig paa de svanevide Arme,
 Hvor du saa inderligt, saa sødt
 Tør ane hendes Hjertes Varme.

Hun bærer ømt dig i sin Favn
 Til Hallen hist, til Frelsens Kilde,
 Og nævner første Gang ved Navn
 Dig med sin Røst, den rene, milde.

Mig har hun og velsignet kjært
 Og aabnet mig sit Øies Himmel,
 En Tro saa fast har hun mig lært
 Udaf sit Hjertes Tankevrimmel.

Hun og har hævet mig i Favn
 Fra Mørket op til Morgenrøden;
 Hun og har opkaldt mig ved Navn,
 Der revet har min Sjæl fra Døden.

CI.

Natten var mild og kjær,
 Stille og dunkel,
 Skjult var bag Skyen hver
 Stjernes Karfunkel.
 Vi var saa ene!
 Lindenes Grene
 Sagteligt svæved vort Vindve forbi —
 Alt var en sød Melodie.

Vi var saa ene med
 Os og vort Hjerte;
 Urørt forbi os gled
 Mindet om Smerte,
 Mindet om Storme;
 Nagende Orme
 Glemselindhyllet' i Dvale jo laae —
 Der var kun Eet, som vi saae.

Smeltet til Eet var jo
 Livsfyldens Kerter,
 Eet vare begge to
 Bævende Hjerter;
 Fletted' som Ranker
 Eet vore Tanker;
 Eet var vor Himmel, vor Tro og vort Haab,
 Eet, som vor Kjærligheds Daab.

Drømmende vugged vi
 Som over Havet,
 Vækkende Sukket, i
 Længsel begravet;
 Hilste vor Stjerne,
 Som fra den fjerne
 Evighed havde formælet vort Navn, —
 Salige, Favn udi Favn!

CII.

Du er som Brød, det grove — fine,
 Hvoraf man aldrig bliver kjed;
 Du er som rene, gamle Vine,
 Hvorved man aldrig vorder leed.

O, din Gestalt! saa ædel, kraftig,
 Saa egen og saa yndefuld!
 Din Aand, en Drue stærk og saftig,
 Begeistrende og riig som Guld!

Jeg elsker dig, til Døden meier
 Engang med skarpen Lee mit Siv,
 Du Eneste, mit Hjerte eier,
 Min Styrke, Næring og mit Liv!

Jeg hader hver, som blot i Tanken
 Paa Veien til dit Hjerte gik;
 Som med den mindste Hjertebanken
 Sig soled i et flygtigt Blik.

Jeg hader hver, som blot har vovet
 At troe, dit Smil var ham bestemt!
 Med Fryd jeg saae hvert saadant Hoved
 I Dybets evige Mørke gjemt.

CIII.

Du er deilig! O, det nytter dig ikke,
 Du tilkaster mig straffende Blikke —
 Du er deilig, som Ingen paa Jord!
 Som de unge Engle i Himlen,
 Som Vaaren i Blomstervrimlen, —
 Og paa din Deilighed jeg troer.

Var jeg kunsthærdig, var jeg Maler,
 Du skulde see dig, naar du taler,
 Du skulde see dig, naar du leer;
 Din Alvor kjæk jeg vilde tegne,
 Min Pensel skulde stolt opregne
 Alt, hvad mit Øie henrykt seer.

Jeg seer hver snærpøt Dame og Herre
 Forbauset Øinene at opspærre
 Og Munden, saa høit som de kan;
 Ja, de er færdige at tabe Veiret!
 Mit Billed er godt, jeg har seiret!
 Jeg har malet frit, — som en Mand.

Naar jeg hedt til mit Bryst dig trykker,
 Og med Roser din Kind jeg smykker,
 Troer du da ikke, jeg seer klart?
 Mit indre Syn mig ei svigter,
 Hvert Suk, hvert Kys er en Digter,
 Hvem din Skjønhed er aabenbart.

Vi er Støv! Det er vist, vi skal svinde!
 Men veed du ei, du min Veninde!
 Udødelig er den skjønnne Form.
 Den bestaaer, skjøndt Stoffet henfalder,
 I en evig, ungtblomstrende Alder
 Som en høi, guddommelig Norm.

Dine Skuldres sødt smægtende Hvidhed,
 Dine Lokkers blonde, rørende Blidhed,
 Ak, det er ei det, som bestaaer;
 Men Mindet, som evigt kan nyde
 Alt, hvad de Hieroglypher betyde, —
 Mindet — det tæller ei Aar.

Tanken er stærk; men Livsminuttet
 Ville vi bruge, før det har sluttet
 Sig til den lange Række, der svandt;
 Timen, som vore Længsler fødte,
 Mens Taarerne randt og Hjerterne blødte,
 Timen, som vore Sjæle forbandt.

Timen, som mine Arme lukked
 Om dig, og min Luetørst slukked
 Og tændte den kraftigt igjen;
 Timen, som kaldte vort Liv tillive,
 Skal til en Evighed blive,
 Og vi vorde evige ved den.

I dig en Rigdom mig drømmer,
 En Yndigheds Fylde udstømmer,
 En Skjønheds utømmede Væld;
 O, vend dog dit Hoved, jeg beer dig!
 Ak, fra hvad Side jeg seer dig,
 Vidunderligt tryller du min Sjæl.

Du er deilig! O, det nytter dig ikke,
 Du tilkaster mig de straffende Blikke —
 Du er deilig, som Ingen paa Jord!
 Som de unge Engle i Himlen,
 Som Vaaren i Blomstervrimlen, —
 Og paa din Deilighed jeg troer.

CIV.

Hvor Skoven meest var øde
 I Skyggen dunkelgrøn,
 Der sad jeg med min Elskte —
 Med min Elskte i Løn.

Der stod ei blaae Violer
 Og ingen Rose rød,
 Der pranged ingen Lilie
 Alt udi Skovens Skjød.

Dog saae mit Øie Lilien,
 Og Rosen rød det saae,
 Dog qvæged sig mit Hjerte
 Sødt ved Violens Blaae.

Der sang vel ingen Smaafugl,
 Men Alt var tyst og dødt;

Dog klang det for mit Øre
Saa usigelig sødt.

— Og blev Alverden øde
Og misted Liv og Lyst,
Hun ved min Side skabte
Alverden i mit Bryst.

CV.

Mens sorgfuldt jeg mig her har sat
I Ly af Lindens Kroner,
Kling, Cithar! i den tause Nat
De allersødeste Toner.

O, Cithar! væk din milde Klang,
Mens Nattens Stjerne smiler,
Og send en sagte Vuggesang
Did, hvor en Moder hviler.

Og det uroligt ømme Sind
I søden Søvn du vugge;
Aand Taaren bort fra hendes Kind
Og stands de bittre Sukke.

Er hun end taus, er Øiet lukt,
Jeg veed dog, Hjertet vaager;
Jeg veed, hvorhen dets milde Flugt
Gaaer gennem Livets Taager.

Det vandrer over Mark og Eng,
Hen over Havets Vover,

Did, hvor den lille, kjære Dreng
I Nattens Favntag sover.

Og som hans Engel kjærligt hun
I Slummer ham maa dysse,
Mens paa hans Øine, Kind og Mund
Hun trykker søde Kysse.

Hun sidder ved has Leiested
Og pleier tro, med Smerte
Den Sød, som selv hun lagde ned
I Drengens spæde Hjerte.

Hun vogter hver en Plante ømt,
Hvis Frø hun ham har givet,
Saa hvad han mener, kun var drømt,
Skal bære Frugt i Livet.

Saa trykker hun ham til sit Bryst
Med Veemod og med Glæde,
Og skjenker ham saa sød en Trøst,
Ifald han vilde græde! —

Et Baand, et helligt, er der lagt
Imellem ham og hende;
Ei Verdens Bud, ei Himlens Magt
Kan skille disse Tvende.

Paa hiint usynligt stærke Baand,
Som Engle trygt bevare,
Gaae Tankerne fra Aand til Aand
Liig Demantperler klare.

Men dybt vil præges i hans Barm
 Hvert Ord, og hendes Stemme
 Har tændt hans Sjæl en Fakkellarm,
 Som aldrig han vil glemme.

Og Gud bevare vil den Skrift,
 Den hellige Kertes Lue,
 Og naadigt svække hver en Gift,
 Som vilde hans Hjerte true! —

Nu har jeg sjunget! — sorrigmat
 Mit Strængespil jeg slænger;
 Ustandset i den tause Nat
 Min Taares Væld fremtrænger.

CVI.

Jeg hader dem, de lange Dage,
 Med deres tusind Speiderblik;
 See, Solens Heste træge drage,
 Som det til Liigparade gik;
 See, Alting vaager, Alt sig rører
 I en forvirret Assemblee,
 Mens alle spændte Øren hører
 Og alle skarpe Øine see.

Jeg elsker dem, de lange Nætter
 I deres sorte Himmeltelt,
 Hvor Mulmet sig paa Thronen sætter
 Med Stjerner i sit Vaabenfelt;
 Som hvert forundret Øre lukke,
 Hvert Øie hylle tæt i Slør,
 Som rede Trygheds bløde Vugge
 Og laase Sikkerhedens Dør.

O, Sangens Gud, du, Solens Herre!
Driv rask med Svøben paa dit Spand,
Og skynd dig med din gyldne Kærre
Langt bort fra dette lille Land!
Din Søn skal ei din Naade glemme,
Men prise yndeligt dit Navn,
Og nævne dig med henrykt Stemme,
Tryk i en sød og sikker Havn.

CVII.

Læg Vedbendranken om min Hat
Med dine kjære, kjære Hænder!
Den kjøler, liig en Sommernat,
Naar bankende min Tinding brænder.

Af Laurbær har jeg ingen tjent;
De er og her tillands saa rare.
Tidt var det maadeligt bevendt
Med dem, som stoltelig dem bare.

Et Egeløv er sagtens smukt;
Men nuomtide sees Hveranden,
Som sine smaa Bedrifters Frugt,
At faae en Agernkrands om Panden.

Vi Alle Tornekronen faae
I Livet med fra Morgenrøden;
Dog Roseerne, som er derpaa,
Gjør, at den bæres let til Døden.

Men Vedbend er mit Hjerte kjær,
Dens mørke, stille Blad ei pranger;

Den hyggelig og trofast er, —
Den passer netop for din Sanger!

Den svale Vedbend paa min Hat,
Omlagt af dine kjære Hænder,
Skal kjøle, liig en Sommernat,
Naar bankende min Tinding brænder.

CVIII.

Min Sang er mat. Jeg føler, Tiden tvinger
Min Tankes lette Flugt, og langsomt trænge
Sig Tonerne fra Cithrens sløve Strænge,
Paa Musens Skuldre voxte Svanevinger.

Paa Vei til Stjernen jeg mig aldrig svinger,
Jeg er et Jordens Barn — og var det længe —
Og Jorden længe gav paa Mark og Enge
Mig hver en Blomst, hvert Blad, som jeg dig bringer.

Lad Stjernen sidde da! — Jeg plukker Rosen,
Jeg bukker ydmygt mig mod hviden Lilie
Og Glemmigei, som tindrer frisk ved Mosen.

Jeg veed, du følger mig paa denne Vandring,
Thi Trofasthed er Sjælen i din Villie,
Den har ei Deel i Tidens raae Forandring.

CIX.

Man skal i Tide trække sig tilbage;
Thi det er ikke godt, naar Folk tør sige:
»Mon ikke snart af Dyret han vil stige?
Det slaar ham af nok een af disse Dage!«

Derfor tilfods jeg videre vil drage
 Og mig saa lempeligt fra Veien snige:
 Jeg selv har intet Dygtigt meer at sige,
 Og Folk vil ikke høre, men kun vrage.

Jeg krænger rask af mig de slidte Pjalter,
 Paa Vingehestens Hals jeg slipper Tømmen,
 Saa Ingen meer kan see, jeg var »bestalter«.

Til vaagent Liv jeg reiser mig af Drømmen,
 Der gjøgled, mens jeg laae ved Gudens Alter, —
 Snart naaer jeg paa min Vandring Lethe-Strømmen.

CX.

Men saa — jeg nægter ei — var det ret yndigt,
 At høre Dannerfolk paa Mark og Enge
 Udbryde ængsteligt: »Han tier længe!
 Mon han ei synger meer? det var dog syndigt!«

Jomæn! Jeg hører Tiden tale myndigt:
 »Du har nu klinket meer end nok paa Strænge!
 »Nu maa du holde op! De Sjæle trænge
 »Til noget Andet, Nyt og mere Fyndigt.

»Forfængelige Gjæk! hvor tør du haabe
 »Af Mindets Capital at trække Renter?
 »Den Regning uden Vert er gjort, du Taabe!

»Veed du, hvor kort en Navneklang kan vare?
 »Her findes Kammerherrer, ja Studenter,
 »Som Helge kjender ei, og ei Gulnare.«

CXI.

Da ubevidst jeg sang og sad alene
 Med mine søde Drømme, vilde Tanker,
 Som Druen hænger mellem bløde Ranker,
 Og Fuglen gynger paa de svaie Grene;

Da rørtes mange Hjerters haarde Stene,
 Jeg var dem som en Kro, hvor Viin der vanker,
 En Liremand, der Smaaabørn om sig sanker,
 De jubled, sang og sprang som unge Rene.

Men da jeg siden selv fik Tro paa Tingen,
 Da jeg fik Snuen af, hvad der beruste
 Den ædle Flok til Syngen og til Springen;

Da hjalp det ei, hvad deiligt jeg opsnuste,
 Da hjalp det ei, hvor høit end Strængen bruste,
 Nu synge faa kun med, nu dandser Ingen.

CXII.

Jeg vil ei trøste mig som Andre flere,
 Der sige: »Vi er Lykkens Kjæledægger!
 »Det gaaer saa haardt ei til, som Præsten præker,
 »Vort Navn vil nok i evig Glands brillere!«

Den Trøst, jeg har, — som Tid kun kan formere —
 Er Hun, som let min Sang i Barmen vækker.
 Hun er taknemlig, venlig Haand mig rækker,
 Paa hendes Bifalds-Smiil jeg tør fidere.

Dig vender jeg mig til, naar grant jeg føler,
 At Modet trækker ind de trætte Vinger,
 Og Verdens Aandepust for barsk mig kjøler.

Til dig jeg tyer, naar Alderen mig tvinger,
 Og Tanken altfor træg i Hjertet nøler, —
 Thi du er ung! — og Ungdom du mig bringer!

CXIII.

(En Stemme fraoven.)

»Jeg reiste mig saa let fra Smertebaaren,
 Jeg kastede mit Klædemon, det tunge;
 Men nu er mine Øine atter unge,
 Min Kind, min Læbe blomstre, som i Vaaren.

Jeg saae mig henrykt om; jeg tørred Taaren,
 Jeg hørte dem et sødt »Velkommen!« sjunge.
 Nu kan jeg sige dig med ydmyg Tunge,
 Til hvilken Fryd og Fred jeg er udkaaren.

O, søde I—! hold op at græde!
 Hvad veier al min Qval nu, den er svunden,
 Mod denne min unævnelige Glæde!

Min moderlige Søster! du skal vende
 Dit Sind fra Sorgen, og med Smil paa Munden
 Din Tak til Gud for den Frigjorte sende.«

CXIV.

Hen over Sneen sprang og løb
 Det lille Dyr i bløde Skind;

Den Samojed i lodne Svøb
Paa Ski bagefter som en Vind.

Han i sin Slynge fanget fik
Det lille Dyr i bløde Skind;
Og rask hans Fart til Hytten gik
Hen over Sneen som en Vind.

Og da han havde bælget af
Det lille Dyr dets bløde Skind,
Han sine Hunde Kroppen gav,
Men sendte Czaren Pelsen ind.

Og Czaren flux sin Skude lod
Vel laste med de bløde Skind;
Befaled saa sin Skipper god
At sætte ud for Veir og Vind.

Den Skipper styred da sin Stavn
Paa Bølgen ud for Veir og Vind;
Saa løb han ind for Kjøbenhavn
Alt med de tusind bløde Skind.

Paa hviden Havsand just jeg stod,
Da han i Havnen lagde ind:
Og hør mig nu, du Skipper god!
Hvad har du vel i Lasten din?

»For mig har Ilder, Ræv og Maar
»Og Bisam, Zobel, Hermelin,
»Samt Egern med de staa graae Haar,
»Afført sig deres bløde Skind.

»Kom! Alt, hvad her jeg har tilfats,
 »Jeg viser dig, — trød kun herind!
 »See, om din Elsktes Svanehals
 »Du svøbe eet af disse Skind.«

Da gjorde jeg min Arm saa lang
 Og greb til dette bløde Skind,
 Det samme just, der løb og sprang
 Hen over Sneen som en Vind.

Det er saa siirligt og saa blødt,
 Og mod den lumske Østenvind
 Det skjærmer godt og luner sødt
 Omkring din Skulder, Hals og Kind!

CXV.

O, Stilhed! tankerige Ord!
 Saa vækkende, som Sangens Muse;
 En Magt, liig Druens, i dig boer,
 Til sødt mit Hjerte at beruse.
 Hver Blomst, min Sjæl fremløkket har,
 Mens næppe selv jeg ret forstod mig,
 Du i din Favn til Daaben bar,
 Før den blev Andres og forlod mig.

Du salte Hav! med Skjel og Ret
 Dit Høimod bør mit Hjerte prise,
 Som du saa tidt har reist, naar det
 I Qval var nær ved at forlise.
 Og altid undres jeg, at saa
 Vidunderlig en Kraft du eier;
 Hvor vild end Kampen var at slaae,
 Du kjæmped med, og vi vandt Seier.

I Mægtige har dobbelt Krav
 Paa Tak, som Jer min Sang vil sende;
 Vær takket, Stilhed! du, o Hav!
 For Lægedom I bragte h e n d e!
 I skjenked hende Kraft og Lyst,
 Saa Blod og Aand harmonisk stemme;
 Og kjærligt qvæged I det Bryst,
 Hvor al mit Hjertes Liv har hjemme!

CXVI.

Det er nu engang i sin Orden,
 At jeg maa holde mig til Jorden.
 Jeg ræddes altid for det Dybe,
 Og skjøndt jeg ynder ei at krybe,
 Saa svimler jeg dog i det Høie;
 Og derfor maa jeg Jorden pløie,
 At sige: pløie den æsthetisk
 Og høste, hvad jeg kan, poetisk.
 Det himmelhøie Grandiose,
 Det allerhelvedes Famose
 Mig bliver altsaa ganske fremmed,
 Og d e r jeg aldrig føler Hjemmet. —

Men — naar jeg tænker paa, min Kone!
 Din huldt fortryllende Natur,
 Da sværmer ud, som fra et Buur,
 Fra Hjertets Kammer hver en Tone,
 Hver Tankeblomst, hvert Blad og Billed,
 Og ordner sig omkring dig peent
 Og troer sig mere høit og reent,
 Om din Gestalt gruppeert og stillet.

Saaledes har de mange Gange
 Sig vovet frem og klædt sig paa
 Og præsenteret sig, og saa
 Gebærdet sig som Digt og Sange.
 De har forsøgt en dristig Flugt,
 Et Himmelvingseslag, en Svæven
 Imod det Høie, og en Bæven
 For Skjebnens mørke Blik, saa smukt
 Som det var givet dem at bæve
 Og sig mod Himlens Blaae at hæve! —
 Men, see! det var dog Skyggen kun,
 En svag Reflex af Hjertets Grund,
 En Duft kun fra en Honningkube,
 Et Støv kun fra en gylden Grube,
 Men ikke det, som jeg har villet;
 Og Alt, hvad jeg mig voved til,
 Blev som et natligt Alfespil,
 Hvor mig Titania fik drillet.
 Jeg greb og — greb; men ei tilfreds
 Jeg blev ved nogen Fangst dog stillet,
 Jeg skammed mig, og halv forvildet
 Jeg stod som i en Tryllekreds!
 Og aldrig blev mig mere klar
 Den Sætning, som jeg aabenbar
 Har gjort til min: »Det Virkelige,
 Hvori sin egen Rod man har,
 Ei tvinges ind i Sangens Rige.«
 Og aldrig har jeg følt det bedre,
 End naar jeg sad hos dig, min Viv!
 At det umuligt er et Liv
 At give Glands ved Svanens Fjedre, —
 Et Liv, der selv er Poesie
 Med Kjærlighed, med Sorg og Lykke,
 Et venligt Genre-Maleri

Med Lys og hver nødvendig Skygge!
 I slig en kunstlet Form at sige
 Det ganske Ubeskrivelige,
 Hvori mit Væsen, evig bundet,
 Gaaer op, — det har jeg aldrig kunnet!
 — Men — elske dig, og elske Alt,
 Hvad i dig lever huldt og røres,
 Hvorved til Liv du har mig kaldt,
 Hvorved mit Liv til Liv først gjøres;
 Velsigne dig, hvem Naadens Gud
 Mig sendte, som sit eget Bud;
 Velsigne dig for Ord og Smil,
 Der sløved Smertens hede Piil;
 Velsigne dig for Taaren selv,
 Som, hjertelettende og mild,
 Afleded Sorgens vilde Elv:
 Det kan jeg, — men jeg kan det kun
 Med stille Ord, naar Mund ved Mund
 Mit Hoved til din Kind jeg lægger! —
 — O, lev! fat Mod, min hulde Trøst!
 Lad Sorgen slumre i dit Bryst!
 Og Herrens milde Engleskare
 Vor Fremtids Vandring vil bevare.

CXVII.

Her paa Deilighedens bløde
 Græs skal dine Fødder gaae,
 Og i Krattets Læ, du Søde!
 Dine Tanker Hvile faae.

Du skal Skovens Duft indaande
 Som en Æther, stærk og sund,

Og bortdrømme Livets Vaande,
Og dets Lysglimt mindes kun.

Hist paa denne grønne Banke
Og ved Søens slebne Glar
Skal dig blomstre mangen Tanke,
Som sin Sæd i Hjertet har.

Med dit Øie skal du følge
Skyen, Fuglen, naar paa Flugt
Over Dal og Bjerg og Bølge
De hensvæve, kjækt og smukt.

Speil dig i den frie Himmel,
Duk dit blonde Hoved ned
Mellem Markens Urtevrimmel,
Fyld dit Hjerte der med Fred.

Lad hvert Blomsters milde Blikke
Lifligt dig til Sjælen gaae ;
Deres Smil, det lyver ikke,
Det kan du just stole paa.

Som en Daa spring ned ad Skrænten,
Læg dig blødt paa denne Høi,
Følg ad Himlens Blaa med Glenten,
Som nu over Skoven fløi! —

Og det hele, skjønnede Billed,
Fuldt af Glands og Farvepragt,
Skal i Hjertet staae opstillet
Med sin hulde Tryllemagt.

Det skal qvæge, det skal styrke,
 Sende Straaler i dit Sind,
 Naar i Vintrens Slud og Mørke
 Atter vi er dragne ind. —

Elskede! hvem mine Tanker
 Er en evig trofast Bo,
 Naar dit Hjerte roligt banker,
 Banker ogsaa mit i Ro! —

CXVIII.

Jeg havde med min egen Pen
 Et Billed alt forsøgt,
 I lette Omrids kastet hen
 Med al den Kunst og Kløgt,
 Jeg har i Eie, — men da kom
 Paa Himlen Sky ved Sky,
 Saa jeg det maatte gjøre om
 Og tage fat paany.
 Du veed jo nok, naar Skyen tæt
 Bedækker Himlens Blaae,
 Da vil med Pensel og Palet
 Det ikke rigtigt gaae! —
 Min Himmel, du! naar Sorg og Vee
 Omskygge grumt dit Sind,
 Da kan jeg ingen Farver see,
 Thi Taaren gjør mig blind! —

Saa laante jeg et fremmed Blad,
 Som ei du vil forsmaaе!
 Men, naar jeg seer dig rigtig glad,
 Skal du mit eget faae.

Dit eget var det rette Ord,
 Som her jeg burde sagt;
 Hver Blomst, der fra mit Indre groer,
 Har du jo selv frembragt.
 Naar tidt min Sjæl var Nat og Død,
 Du vinked ved et Bliv!
 Og lokked frem af Intets Skjød
 En Dag, et Blomsterliv.
 O, bliv ei træt! men med dit Ord
 Beving mig til min Flugt,
 Og lad dit Blik min Blomsterflor
 Bestraale varmt og smukt.

See, Verden er vel kold og haard,
 Uskaansom er dens Haand;
 Som Hagel grusomt den nedslaaer
 Os Livets Lillievaand;
 Dog, hvis min Tanke har en Høst,
 Som du vil vogte paa,
 Har jo mit Hjerte dog een Trøst,
 Som aldrig kan forgaae!

CXIX.

Naar Fødselsstjernen tindrer ned,
 Og Hjerte-Festen er bered,
 At bære frem man venligt stræber
 De bedste Ønsker, som man veed,
 Fra Hjertets Grund, med milde Læber!
 I mine hundred Sange, vist
 Man kunde næsten troe, tilsidst
 Jeg havde tømt den hele Fylde.
 Med Liliens Green, med Rosens Qvist,

Kort Alt, hvad Tanken kunde trylle,
 Jeg lod mit Ønske sig indhulle.
 Men — aldrig tømmes i min Sjæl
 Den Flor, der blomstrer, dig indviet;
 Og aldrig standse kan det Væld,
 Der, forhen bundet som en Træl,
 Ved dig fra Mørket blev udfriet!
 Og skjenker jeg dig da mit Liv —
 (Det kaldes kun et Pust i Siv,
 En Harmonie af Fryd og Klage) —
 Saa giver jeg dig kun tilbage
 En Deel af det, du ved hiint »Bliv«
 Fra Dyb og Mørke monne drage!
 Hvor haardt den ydre Verden end
 Som med en Alders Vægt kan tynde,
 Du veirer dog dens Byrde hen,
 Din Kjærlighed kan Alt forynge.
 Er Livets Storm end grum og vild,
 For mig den tjener dog kun til
 End fastere hiint Baand at slynge,
 Der gjør min Vandring tryk og mild;
 Den livner kraftigt Hjertets Ild,
 Den Ild, som aldrig slukkes ud.
 Den blev mig sendt ved dig fra Gud,
 Den blev mit indre Liv, min Styrke!
 Han bød: bliv Lys! — og intet Mørke
 Paa dette Lys kan gjøre Brud.
 Det følger mig, hvor jeg maa vanke,
 Selv hist, hvor Livets Lys gaaer ud. —

Til Pulsen holder op at banke,
 Jeg hviler trygt i denne Tanke!

CXX.

Modtag en Kreds af smaa Veninder!
De har vel ei saa friske Kinder,
Som naar i Haugen frie de staaer;
Men deres Smiil dog altid minder
Dig lidt om Sommer og om Vaar.

De veed jo, hvor de er dig kjære,
At du vil holde dem i Ære,
Saalænge som det kan gaae an;
Og deres Tak de dig frembære
Ved Duft og Smiil, saagodt de kan.

De veed, at i Orangens Lande,
Paa Laurbærklædte, fjerne Strande
Du drukned fast i Blomst og Blad;
At paa St. Gotthards Skaldepande
Kjærminderne du hilste glad.

Blandt dine egne kjære grønne
Smaabørn, der snoe sig ranke, skjøne,
Du som en kjærlig Moder gaaer;
Og med et Veemodssmiil de lønne
Dig for den Pleie, som de faaer.

Og naar du, hvid som Sneen, hviled
Paa Skrænten hist, og Solen smiled
Til dig i Skyggens grønne Favn,
Og dine ømme Tanker iled
Til Ham, som er dit Hjertes Savn;

Da dvæled dog dit Øie gjerne
 Ved mången fattig Blomsterstjerne,
 Der tindred ved den bratte Sti;
 Med kjærlig Hu du kunde værne
 Om Skjønheds-Rigdommen deri!

Lad disse Vinterbørn, du Kjære!
 Dig da en lille Hauge være,
 Saalænge som det kan gaae an;
 De deres Tak dig vil frembære
 Med Duft og Smil, saa godt de kan!

Dem gaaer det da, som mine Sange:
 Da de var frodige og lange,
 De tryllede jo sødt din Hu;
 Nu er de vinterblye og bange, —
 Og dog du elsker dem endnu?

Lad Vintrens Rædsler da kun tvinge:
 Saalænge Cithrens Bryst vil klinge,
 Og jeg en Blomst tør kalde min,
 Skal, til min sidste Stræng maa springe,
 Hver Blomst og Tone være din!

CXXI.

I din Haand, i den høire,
 Der staaer et hemmeligt Brev:
 Det er dit elskede Hjerte,
 Der saa yndigt det skrev.
 Hvergang min Haand du trykker,
 Mit Hjerte læser klart,
 Hvad kun for dig og mig
 Er rigtig aabenbart.

Der lever i dine Øine
 Et Digt saa tankefuldt ;
 Det altid mig bevæger
 Saa inderligt og huldt ;
 Det er saa rigt, mangfoldigt, —
 Hvad jeg har lært deraf,
 Det selv du aner ikke,
 Skjøndt saa gjerne du det gav.

Din Gang er som en kraftig,
 Strengt luttret Harmonie,
 Der bærer frem for Sjælen
 En livsalig Melodie ;
 Som Æolsharpens Toner,
 Der komme og der flye,
 Den aldrig sig gjentager,
 Evig lige ung og ny.

O, følg mig med din Tanke,
 O, følg mig med din Fod,
 Og straal mig fra dit Øie
 Sød Fortrøstning og Mod ;
 Ræk mig din Haand, den høire,
 At jeg kan læse fro,
 Hvad taus dit Hjerte tænker,
 Hvad mit tør haabe og troe.

CXXII.

Du vil vist ei foragte,
 Min Hustru faar og fin !
 Det Bedste, som jeg bragte
 Fra den gamle Ruin, —

Det Smukkeste, jeg hented
Hid fra den store Stad,
Hvor mange Sekler printed
Saa mangt et Tanke-Blad?

Hvor Capitæl og Sokler
Af Muld sig hæve op,
Ret som de store Knokler
Og Been af Mammuths Krop;
Mens Vaaren, ung, bevikler
Dem Aar ud, Aar ind
Med Roser og Aurikler
Og Viinløvs Silkespind.

Der vandrer du fornøiet
Og qvæged sødt i Fred
Din Sjæl igjennem Øiet
Ved al den Herlighed;
Og som ved Aabenbaring
Du fandt saa reen og fri
Det Jordiskes Forklaring
I Kunst og Poesie.

Dit Hjertes Dør staaer aaben
For Kunstens skjønnne Drøm;
Det suger ei blot Draaben,
Men rummer den fulde Strøm.
Hvert Frø, du flittig sanker
Af Skjønheds Blomstersiv,
Modnes i dine Tanker
Og smykker huldt dit Liv.

Dig Skjønhed er et Bæger,
En Regn saa mild og sød,
Der styrker og der qvæger,
Der mildner og gjør blød;
Og midt i al din Smerte
Og midt i Livets Nød
Dit gudhengivne Hjerte
Ei Trøstens Kalk forskjød.

Nu sidde vi her hjemme
Ved stille Arnested,
Og Minderne vi gjemme
Og glæde os derved.
Men hvis de kunde svækkes
Og slumre ind engang,
Saa tal, og de skal vækkes
Til Liv igjen ved Sang.

Du vakte i mit Indre
Min Kraft vidunderlig,
Og Sangen ikke mindre
Tilhører dig, end mig;
Saa, hvad din Sjæl bevæger
Og hvad din Aand faaer lært,
I mine Drømme leger
Og bliver mit Hjerte kjært!

CXXIII.

Ding, Dang,
Klokkeklang!
Nu segner mat i Graven

Det gamle Aar
 Med hvide Haar,
 Og brudt er Vandringsstaven.
 Det bliver hos de Tusind lagt,
 Som holdt paa Jorderige Vagt;
 Det har os Sorg og Glæde bragt, —
 Vi sige Tak for Gaven.

Ding, Dang,
 Klokkeklang!
 Nu døbe vi det unge,
 Det spæde Aar,
 Som Øiet slaaer
 Just op, imens vi sjunge.
 Dog — det maa vandre uden Navn;
 Vi veed ei, hvad det har i Favn.
 Hvad bringer det? Fryd eller Savn?
 Det Lette eller Tunge?

Kling, Klang,
 Bægerklang!
 I alle Verdens Zoner
 Det unge Aar
 En Hilsen faaer,
 Et Vivat fra Millioner.
 De hilse det med Druens Blod,
 De sugе Kraft for Haand og Fod,
 For mandeligt at tage mod
 Dets Rosentornekroner.

Sing, Sang,
 Citharklang!
 Jeg raske Greb vil tage!

Jeg veed en Barm
 Saa kjærlig varm,
 Hvorhen min Sang tør drage.
 Som Solen skinner paa et Glar
 Gjenstraalende saa reen og klar,
 Saa faaer min Sang et yndigt Svar
 I Smil og Ord tilbage!

CXXIV.

See, nu er her svalt og stille
 Over Sø, i Skov, paa Vang;
 Droslen har nu gjemt sin Trille
 Til den næste Foraarsang.

Ak, hvor skjønt det end kan være
 Paa en venlig, fremmed Kyst,
 Glemmes aldrig dog de kjære
 Vidner til vor Ungdoms Lyst.

Vi har ingen stride Strømme,
 Ingen Fos med vild Musik,
 Men en Skov med dunkle Drømme
 Og en Eng med klare Blik.

Vi er ei med Fjeld begavet,
 Pegende mod Himlens Blaae;
 Men et Frisyn over Havet
 Har vi dog at styrkes paa.

Naar vor Himmel da er større,
 Og vor Tankeflugt saa let,

Savne vi vist ei de tørre
Kjæmpestenes Majestæt.

Byen kuer — ja, histude
Hjertet kun sig hæve kan,
I det Grønne, hvor de prude
Bøge spei'e sig i Strand.

O, saa kom da! svalt og stille
Er der nu i Skov, paa Vang.
Droslen har nu gjemt sin Trille
Til den næste Foraarssang.

Torneflettet var din Rede,
Tidsler laae der, hvasse Straae;
Nu vil Himlen Duun dig brede,
Som du sødt kan drømme paa.

Efter Kampen skal du hvile,
Du og dine Tankers Gang;
Efter Sorgen skal du smile
Nu til Livet og min Sang!

CXXV.

Du er saa yndig, kjær og sød,
Du er mit Bedste her paa Jorden;
At jeg dig elsker til min Død,
Det er saa ganske i sin Orden.

Jeg vilde gjerne hvert et Suk
Og hver en Taare fra dig fjerne,

At altid lige klar og smuk
 Mig straaledede min Skjebnes Stjerne.

Jeg vilde, ak! til hver en Fryd,
 Til hver en Jubel dig indføre;
 Alt Skjönt og Godt fra Nord til Syd,
 Jeg vilde, skulde dig tilhøre.

Hvert Blomster i den stille Vaar,
 Den rigge Sommers Frugter søde,
 Dem gad jeg flette om dit Haar,
 Dem lade dufte dig imøde.

Men jeg — saa fattig som jeg er —
 Maa nøies med til Gud at bede,
 At han, som har mig havt saa kjær,
 Vil ogsaa om min Himmel frede.

Thi du er Himlen, han mig bød,
 Det Yndigste, jeg har paa Jorden;
 At jeg dig elsker til min Død,
 Det er jo ganske i sin Orden!

CXXVI.

Pen gjør Ufred, skaber Ro,
 Den volder Sorg, den vækker Glæder;
 Tidt faaer den Roser til at groe,
 Og stundom dem i Støv nedtræder;
 Den gjør bedrøvet, den gjør fro,
 Een er den Skam, en Anden Hæder;
 For Somme er den Malkeko,
 For Andre liig en stridbar Væder;

Den være kan en Ven, fuldtro,
 Men bliver let en slem Forræder;
 Men vær du tryg! — du kjender jo
 Nok dens dømonske Skik og Sæder;
 Og faaer du den i Hænde, — o!
 Saa fletter den kun Blomsterkjeder!

CXXVII.

Jeg seer dig hisset tydeligt
 At gaae langs mørke Graners Muur;
 Det klæder dig saa nydeligt
 At færdes i den frie Natur.
 Paa Møen, ved Deiligheden,
 I røde Huus, ved gamle Rom,
 Hvorhen saa Leiligheden
 Din Fod paa Vandring førte om;
 I Skov, i Dal, paa Høie
 Du i din Kjole, hvid som Snee,
 Var altid for mit Øie
 Saa ubeskrivelig sød at see! —
 Jeg seer dig eensom vanke
 Og plukke hist og her et Blad;
 Jeg tænker mig din Tanke,
 Og haaber, den er frisk og glad;
 Jeg tænker mig dit Hjerter,
 Jeg veed, at det er ømt og stort,
 Og haaber, at for Smerte
 Det nu er lettet og frigjort;
 Saa du kan rigtig nyde
 Med Freidighed, i fulde Drag
 Det Bæger, som dig byde
 Nordfjeldes Alfer Nat og Dag.

Men du maa ikke tømme
 Det, saa du dræber al din Tørst;
 Husk paa, ved Sundets Strømme
 Du lærte dog at drikke først:
 Din allerførste Amme
 Var Luften, som dig tog i Favn,
 Som her med Længselsflamme
 Vil møde dig paa Skibets Stavn,
 Og synge for dit Øre,
 Hvad jeg fik lært den mangen Gang,
 Og Hjertets Strænge røre
 Liig Nattergalens Foraarsang!

CXXVIII.

De sad ved Julebord i gamle Dage,
 Aad Hestekjød, drak Mjød, mens Guder stygge
 Tilskuled dem fra Tømpets skumle Skygge,
 Og bistre Mænd lod Sværd paa Skjolde brage.

Vi mere hyggeligt paa Tingen tage;
 Med Lys og Haabets Grønt vort Huus vi smykke,
 Hvor uden Staal og Støi vi sidde trygge
 Ved Grød og Gaasesteg, ved Viin og Kage.

Mens hine Stærke maatte Nakken bøie
 Heel ydmygt, og for grimme Guder grue,
 Os smiler Fred og Fryd en Qvindes Øie,

Der ene pønser paa, hvad os er tjenlig,
 Hvis Ynde gjør et Tempel af vor Stue, —
 En Moder og en Hustru, sød og venlig.

CXXIX.

Huusnisserne her i vort Slot
 Fra deres Smuthuller titte,
 Og tage sig alt for, saa smaat
 At spørge mig og fritte:

»Hvad er dog det? hvorlænge vil
 Nu vare denne Pjasken?
 De'er jo pene nok, hvortil
 Skal da den megen Vadsken?«

De stimle om mig, hvor jeg gaaer
 Paa Gangen, og bag Døren
 De lure og paa Udkig staaer
 Og døve mine Øren.

Der sidder een og gloer saa vredt
 Midt i vor Dagligstue,
 For han saalænge ei har seet
 Sin allersødeste Frue.

Naar stundom i dit Kabinet
 Jeg ligger og vil lure,
 Saa sidder een paa Hyldens Brædt
 Og siger, med Miner sure:

»Her ligger han igjen! nei, hør!
 Det seer jeg ikke gjerne;
 Han gjør saa skummelt mørkt, hvor før
 Mig tindred huldt en Stjerne!«

En anden af den lille Flok
 Raaber fra Lysekronen:
 »Af Manden har vi meer end nok,
 Vi længes efter Konen.«

En tredie af satirisk Art
 Med Smil og sledske Miner
 Mig hvisker: »Her er tomt og bart
 Som i din Sjæls Ruiner.«

Een med et Øie skarpt og hvast
 Taer Plads paa Sophafloilet,
 Og der opregner Løst og Fast
 Hans Tunge mig, utøilet.

Og han er grov, den lille Fyr,
 Uvoren og fortrædelig;
 Ei kan paa ham jeg holde Styr,
 Han siger, jeg er kjedelig.

Og da det er saa sandt, ved Gud!
 Saa maa jeg tie stille
 Og taale, at han leer mig ud,
 Den uopdragne Lille.

Og een af meer godmodig Aand
 Og sindig i sit Væsen,
 Staaer der med Tørklæd i sin Haand
 Og tørrer Øine og Næsen.

Og siger hulkende: »God Dag!
 Jeg savner min Veninde;
 Til hendes Hjertes rene Slag
 Jeg lytted mangesinde.

Jeg fulgte hendes Tankes Vei
 Og sad ved hendes Øre;
 Slet Intet finder jeg hos dig,
 Som jeg har Lyst at høre.« —

Og Alt hvad jeg saa siger dem,
 Det kan slet ikke nytte,
 De raaber: »Kommer hun ei hjem
 Ret snart, saa vil vi flytte!«

CXXX.

Saae du ei tidt en Svale
 Hist over krumme Kyst
 Svæve, hæve sig, dale
 Paa sine Vinger tyst?
 Saadan væver min Tanke
 Om dig sit fineste Net,
 Blomstrende som en Ranke, —
 Skjøndt du ei aner det.

Saae du ei tidt en Stjerne,
 Som du ei forhen saae,
 Tindre klart fra det fjerne,
 Dybe uendlige Blaae?
 Saadan stirrer mit Øie
 Fast paa din Vandrings Vei,
 Hvor den sig end maa bøie, —
 Skjøndt du aner det ei.

Hørte ei tidt du blide
 Luftningers lette Trin,
 Naar de som Fløiel glide
 Om dit Øre, din Kind?

Dybt fra mit Hjertes Vugge
 Svæve de sagte frem;
 Det er jo mine Sukke, —
 Skjøndt du ei aner dem!

CXXXI.

Duftende Smaabørn fra Vinterens Skjøn,
 Lilien den hvide og Rosen saa rød,
 Gul og Lila og Broget og Bruun,
 Bringe dig Hilsen fra Sommeren luun.
 Melde de skal, »at den lever endnu,
 At den bevarer dig kjærligt i Hu,
 Den beder dig være taalmodig og snild,
 Og trodse den Vinter ved Pels og ved Ild.
 Den lover at komme, saa snart som den kan,
 Og løsne af Lænker det stivnede Vand,
 At feie fra Solen det dæmrende Slør,
 Og gjøre din Vei baade reenlig og tør.
 Den veed, at du elsker den, kjærlig og blid,
 At derfor til den du skal sætte din Lid.
 Thi see, naar den kommer, hvert Vinterens Spor
 Skal let den bortfjerne, langt førend du troer:
 See, i den første Vaar-duftende Strøm
 Alleslags Smerter skal svinde som Drøm;
 Og den livsalige Sommer med Lyst
 Trykke dig sødt som sit Barn til sit Bryst.«

CXXXII.

Blandt Fortids Tanker din Tanke gaae!
 See op til de Store, ned til de Smaa,

Og glem al Timens Besvær.
 Men hvor din Tanke saa vandrer hen,
 Jeg veed, den kommer frisk igjen,
 Sit Hjem den har dog kun her.

Vor hele Vandring fra Vugge til Grav
 Er kun som en Draabe i Tidens Hav,
 Og vort korte Liv kun et Spil.
 Men Een der er, hvem det Store er smaat
 Og det Ringe stort, — og det er jo godt,
 At Ham vi kan holde os til.

Men midt i Tidens strømmende Elv
 Vi kan ogsaa holde os til os selv,
 Især naar man vandrer To.
 Man har da en Støtte til hver en Arm,
 Og glider glat gjennem Verdens Larm,
 Mens Hjertet har Stilhed og Ro!

CXXXIII.

Et yndigt Alfefflor af Blad og Ranker,
 En sneehvid Aftensky, saa kjølig, let,
 Et halvusynligt Duft- og Maanskinsnet,
 Hvori kan fanges alle dine Tanker!

Naar Pulsen slaaer, og Hjertet heftigt banker,
 Og Sindet Hvile faaer paa ingen Plet,
 Da flagrer Tanken sig saa ofte træt, —
 Men Fred og Frelse den bag Sløret sanker.

Bred denne Dug med sine fine Traade
 Da paa dit elskte Hoved, om din Kind,
 Og lad dens Tryllekraft kun trøstigt raade;

Thi jeg har i dens sommerlette Spind
 Mit Hjertes bedste Ønsker vævet ind,
 At de skal klare dig hver dunkel Gaade.

CXXXIV

(I Rom.)

Mens hjemme Stormen tuder
 Og Sneen flyger vild,
 Og Valhals høie Guder,
 Kronte med Stjerne-Ild,
 Fare paa Himlens Bue
 Med Spyd og Spær af Iis
 Langs Nordlysens Lue
 Til det kolde Paradis;
 Mens Kulden Bølgen binder
 Med blanke Lænker fast,
 Og vore Ruder blinder
 Med Lilier af Alabast; —
 Her Vandet foruden Tøile
 Bag dunkelgrønne Hæk
 Skyder i Luft sin Søile
 Heel overgiven og kjæk.
 Luft-Amoriner dandse
 Med solsmykkede Haar;
 Og jeg — jeg kan dig krandsse,
 Som var det i en Vaar,
 Med Rosens Knop, den røde,
 Violen puur og skjær
 Og mangan Blomst, du Søde!
 Som er dit Hjerte kjær.
 Thi Nord og Syd her mødes,
 Her blandes Iis og Ild,

Og her dig skal gjenfødes
 En Fødselsdag saa mild!
 Her har vort Haab jo hjemme,
 Her skal vi faae det fat,
 Hvad grunt sig monne gjemme
 Saa længe i Sorgens Nat.
 Her skal vor Kamp belønnes,
 Og Freden drage ind,
 Altsom en Sommer grønnes
 Paany i vore Sind!
 Udløste af vore Smerter
 Som ved et Trolddoms-Ord,
 Med Syd i vore Hjerter
 Vi vandre da hjem til Nord!

CXXXV.

»Jeg er fra Norge — og jeg er god.
 Mit Skaft er gjort af Valbirkrod;
 Mit Sølv er groet i Kongsbergs Schacht,
 Mit Staal fra Fossums Gruber bragt.
 En Nordmand, som forstod det bedst,
 Har mig i Søverslidren fæst;
 Min Pynt er peen men gammeldags, —
 Jeg er just af det ægte Slags!
 Saa er jeg skarp og stiv og stærk
 Og dygtig til hver Daad og Værk.
 I gamle Dage var det Skik,
 Hver Mand med Kniv i Beltet gik;
 Og faldt der saa et Ord iblandt,
 Som Øret altfor kildent fandt:
 Og vakte Kort og Terning Kiv,
 Saa greb de strax til deres Kniv;

Og blev de ueens om en Tøs,
 Saa gik det flux paa Livet løs.
 Men her hos dig er Fred og Ro,
 Vi vil forliges godt, vi To,
 Saa uden Kamp og blodig Strid,
 Ret jævnt vi slide kan vor Tid.
 Nu prøv mig, du, og du skal see,
 Jeg skal med Æren mig betee,
 Og tjene dig indtil din Død:
 Jeg skjærer dig dit Suul og Brød;
 Hver Knude, som dig er for haard,
 Den løser jeg med lette Skaar;
 Og er en Søm dig ikke ret,
 Heel duelig jeg er til Spræt.
 Jeg og kan væрге om dit Liv, —
 Jeg er just en mandhaftig Kniv,
 En kjæk Forsvarer og en Ven,
 Langt mere værd end Naal og Pen,
 En Ven med Troskab, Ære, Mod, — —
 Jeg er fra Norge — jeg er god!«

CXXXVI.

Hiint Sagn om Weinsbergs Qvinder brave
 Dig bringes paa din Fødselsdag
 Kun som en nyfødt Sangens Gave, —
 Som saadan venlig det modtag!

At stille dig dem til Exempel
 Er ei min Tanke, thi jeg veed,
 Dit Hjerte bærer klart et Stempel
 Af Hines kjække Trofasthed.

Den Steen, som her i Guld er lagt,
 Mig fra et helligt Sted er bragt.
 En Graasteen kun; men naar min Sang
 Har dig fortalt ved Strængens Klang
 Det Sagn, som knytter sig dertil,
 Har jeg det sikke Haab, den vil
 Blandt dine Smykker blive lagt
 Og holdes sømmeligt i Agt.

I Schwaben ligger der en By
 Med Muur omkring, med Taarn i Sky;
 Fra Høiden stolt den skuer i
 Den Strøm, der bruser tæt forbi,
 Henleiret blødt i Rankers Favn, —
 Og Weinsberg det er Byens Navn.

Det var paa hiin saa barske Tid,
 Da Kaiser Kunz laae haardt i Strid
 Med Welf, den Greve stærk og bold,
 Som mod ham førte Avindskjold.
 Ei langt fra Weinsberg stod et Slag,
 Og paa den hede Kampens Dag
 Grev Welf fik Tærsk og maatte flye.
 Han søgte Læ i Weinsberg By,
 Hvor han i Hast fik Broen hængt,
 Faldgittret ned og Porten stængt,
 Og Borgerne, hver dygtig Tamp,
 Paa Muren sat, beredt til Kamp.

Saa kom den Kaiser med sin Hær,
 I Staal, til Hest, med Sværd og Spær;
 Med Brag og Bulder, Styr og Støi
 Han leired sig i Dal, paa Høi,
 Og reiste Teltene paa Rad

I Agrens Ax, bag Rankens Blad.
Han lagde rundt, ret som en Krands,
Om Byen Grav og Vold og Skands.
Dog tage den, som var hans Agt,
Det var saa let ei gjort, som sagt.
Med Blidekast og Bueskud
Han vilde drive Welfen ud.
Han stormed haardt, men nok saa brav
De faste Borgre slog ham af.
De sendte Stene, Piil og Bolt
Og gjorde mangt et Hjerte koldt,
Saa Kaisren mangan Ridder god
Og Svend saae blegne for sin Fod.
Da blev han udi Hu saa gram ;
Det tyktes ham en Spot og Skam,
At han saa længe skulde staae
For Porten der og banke paa.
Men han blev fast og laae paa Luur,
Som Katten ved et Fuglebuur,
Og holdt dem lukket ind saa tæt
Som Lærker i et Jægernet.
Da blev der snart i Byen Nød ;
Folk havde ædt hver Lev og Brød,
Hver Skinke og hvert Spegelaar
Og drukket Vinen hver en Taar.
Man bød hinanden alt til Gjæst
Paa Muus og Rotte, Hund og Hest,
Og maatte slukke Tørstens Brand
Kun med det bare Kildevand,
Men der kun lidt Forslag var i,
Og snart var ogsaa det forbi,
Og tomt var Kjøkken, tør var Tap,
Hvert Hjerte sank, hver Arm blev slap ;

Thi, som man veed, maa Øl og Mad
 Og Heltemod jo følges ad.
 I denne Trængsel, Angst og Nød
 Sig Weinsbergs Qvinder kjækt tilbød
 At gaae og bede Kaisren om
 For deres By en naadig Dom.
 Med sneehvidt Liin og sølvspændt Sko
 De stillede sig to og to,
 De Yngste først, de Ældste sidst,
 I Haanden bar de hver en Qvist.
 Med langsomt Fjed, med sænket Blik
 De tause ud af Byen gik,
 Og naaede did paa ængstlig Fod,
 Hvor Rigets Ørnebanner stod.
 Da saae de træde ud af Telt
 Med bistert Bryn den barske Helt.
 Dog da han saae den Qvindetrop,
 Saa klarede hans Aasyn op.
 De neied dybt mod Jorden ned
 Og bad om Naade, Liv og Fred,
 Naar de sig selv og deres By
 I Vold og Magt ham vilde flye,
 Og holdt i Veiret Fredens Tegn,
 Mens Taarer strømmed som en Regn.
 Han vinked strengt, og der blev tyst,
 Og Hjertets Uhr i Alles Bryst
 Beklemt og hastigt slog og slog.
 Da Kaiser Kunz til Orde tog:
 »I, som med Hue gaaer og Liin
 »Og Nøglerne til Skab og Skriin
 »Ved Beltet har, og som ved Sang
 »Faae Væv og Vugge sat i Gang,
 »Jer skjenker Livet jeg; i Fred

»I drage bort og tage med
 »Af Skatte, som Jer bedst staaer an,
 »Søameget som I slæbe kan!
 »Men hver den Sjæl, som bærer Skjæg,
 »Som rider skrævs og staaer til Væg,
 »Skal række Hals til Straf og Bod
 »For mine Tappres spildte Blod.
 »Her hjælper ingen kjære Moer!
 »Nu har I hørt mit sidste Ord!«

At svare ham paa den Besked
 De voved ei, thi han var vred.
 De neied dybt, og taus og blye
 De vendte om til deres By.

I Weinsberg heised næste Dag
 Paa Taarnet man det hvide Flag,
 Holdt aaben Port og sænket Bro,
 Saa Alt saae ud som Fred og Ro.
 Hver Mand i Leiren lured paa,
 Hvad nu der skulde for sig gaae.
 Selv Kaiser Kunz alvorlig der
 Stod, støttet paa sit lange Sværd.
 Da viiste sig et selsomt Syn.
 Barsk rynked han da først sit Bryn,
 Saa smiled han, og saa han løe;
 Thi see, fra aaben Port og Bro
 Mod Leiren hen besværlig drog
 Et underligt, et broget Tog.
 Det var de samme Qvinder, som
 For Byen bad og fik dens Dom.
 De gik og bar, hver paa sin Ryg,
 Ved Kaiser-Ord og Leide tryg,

De Skatte, som dem bedst stod an:
 En Husbond eller Fæstemand,
 En Søn, en Broder eller Ven,
 En gammel Fyr, en Ungersvend,
 En Fætter eller den og den.
 Hans Strengthed, Borgemestren, glad
 Paa Nakken af sin Frue sad.
 Hun vraltede i Spidsen frem,
 Og Par og Par bag efter dem
 De andre Damer nok saa brav
 Med hver sin Skat i Trip og Trav,
 Alt eftersom de havde Magt
 At føre deres dyre Fragt.
 For Kaiseren de stille stod
 Og neied dybt sig for hans Fod
 Og takked ham for Smaat og Stort,
 Som de fik Lov at bære bort,
 Og derpaa videre de gik;
 Men Kaiser Kunz med naadigt Nik
 Udraabte, da de var forbi:
 »Gid alle Qvinder var, som I!«

Fra Weinsberg er den Steen mig bragt,
 Som her du seer i Guld indlagt.
 En Ven, som paa sin Pilgrimsgang
 Den tog, mig gav den, for i Sang
 At tolke paa eenfoldig Viis
 De ædle Qvinders Lov og Priis,
 Og skjenke den, naar Tiden kom,
 Til den blandt danske Qvinder, som
 Mig bandt med trofast, helligt Baand.
 Derfor den lægges i din Haand!

CXXXVII.

Et Billed af en Sanger stor
Dig Julefesten bringer;
Fuldt gjennem Danmarks Bardechor
Endnu hans Strænge klinger.

Du, som har Øre for en Sang,
Og for det Skjønne Øie,
Som følger kjækt en Tankes Gang
I Dybden og det Høie;

Som har en Sjæl saa varm og øm,
Der frit sig lader vugge
I andre Hjerters søde Drøm,
Af andre Hjerters Sukke;

Du i hans Aasyn læse vil,
Hvad dunkelt der staaer skrevet,
Og i din Tanke lægge til,
Hvad han har lidt og levet.

Du ane vil den rige Skat,
Hiin ædle Pande gjemte,
Der pragtfuldt strømmed Dag og Nat,
Saasnart han Harpen stemte.

Du vil med Klarhed trænge ind
I disse Øines Mørke
Og frydes ved hans ømme Sind
Og ved hans Hjertes Styrke.

Du tænke vil, at naar i Qvad
 Mod Himlen gik hans Stræben,
 En Himlens Genius da sad
 Usynlig ham paa Læben.

Veemodigt vil du mindes, hvor
 Med smerteblandet Glæde
 Han sang, og at sin Blomsterflor
 I Graad han maatte væde.

Og har du nydt den Rigdoms Frugt,
 Hiin Sangers Træk mon gjemme,
 Saa vend igjen dit Hjertes Flugt
 Til den, du har her hjemme.

CXXXVIII.

Et Aar, naar det begynder,
 Er liig et Blomsterløg;
 Det lægges hen paa Glasset
 Kun som til et Forsøg;
 Man aner ei, hvad deiligt
 Det gjemmer i sin Knold,
 Om det en Enkelt bliver
 Eller en *Duc van Toli*.

Jeg har min Blomst i Huset,
 Det er en anden Sag,
 Den grønnes frisk fra første
 Til allersidste Dag;
 Thi den er jo *perennis*,
 Og lige smuk den staaer
 Og dufter lige yndigt
 I Vinter og i Vaar.

Et Aar, naar det begynder,
Er liig en Bunke Kort;
Der blandes og omdeles
Af baade Rødt og Sort.
Een faaer da tidt paa Haanden
Af slette Kort et Læs,
Imens en Anden sidder
Og lurer med Trumf-Es.

Jeg holder Hjerterdame,
For mig er Hjerter Trumf,
Mig Hjerterne har feiret
Den herligste Triumph;
Det hjælper ei, de komme
Med deres simple Kort;
M i n Hjerterdame stikker
Jo baade Rødt og Sort.

Et Aar, naar det begynder,
Er liig et Skuespil;
Man sidder der og venter,
Hvad d e t skal blive til.
Der kommer Smil og Taarer
Med Sorg og Fryd til Gjæst;
Men smukt det Hele ender
Dog altid med en Fest.

Mit Skuespil er yndigt,
Jo tiere jeg det seer,
Jo rigere det bliver,
Og jeg forlanger meer.

Ja stundom spiller ogsaa
 Jeg selv, som jeg kan bedst,
 Og seer jeg saa tilbage,
 Hver Scene var en Fest.

O, gid min Rose blomstre
 I Aar saa frisk og glad;
 Jeg fast og tro vil holde
 Mit elskte Hjerteblad.
 O, gid fra Livets Scene
 Hver Skygge flygte bort,
 Og Skuespillet endes
 I fuld og reen Accord!

CXXXIX.

Ret aldrig kan jeg glemme
 Den allerførste Gang,
 Da jeg min egen Stemme
 Fik høre, at den sang;
 Mit Øie stod i Lue,
 Et Blus var paa min Kind,
 Min Aande, som en Due,
 Fløi ængstligt ud og ind.

Der lød mig som en Dundren
 Henover Himlens Blaae;
 Der blev en saadan Undren
 I hver min Tankes Vraa;
 Der brændte saadan Længsel,
 Saa lueheed en Tørst,
 Der blev en Spørgen, Trængsel:
 Hvad griber jeg nu først?

Det var, som Vinger hæved
Mig op fra Jordens Skjød,
Igjennem Sjælen bæved
En Strøm af Vellyst sød;
Det var ret som mit Øie
Blev mere skarpt og klart;
Det Dybe og det Høie
Mig syntes aabenbar't.

Mig smiled Jord og Himmel,
Mig vinked Busk og Træer,
Den hulde Blomstervrimmel
Den blev mig nok saa kjær;
Solen var mere gylden,
Og Himlen mere blaa,
Og dobbelt riig var Fylden
Af Nattens Stjerner smaa.

Og for mit indre Øre
Vidt aabnet blev en Dør,
Fuglen, kunde jeg høre,
Sang sødere end før;
Mig Havets stolte Brusen
Meer streng, alvorlig var,
Som Orgelklang sin Susen
Hen om mig Vinden bar.

Jeg fatted Kildens Rislen,
Naar den blandt Roser randt
I Snogens sagte Hvislen
God Mening jeg fandt;

Og Katten, som sig strakte,
Og Hundens kjække Vov!
Selv i mit Indre vakte
En Stemning der, som sov.

De vilde Dyr paa Marken,
Den Edderkop, som spandt,
Den blanke Fisk i Parken
'Til sig min Tanke bandt;
Og Rankens klare Drue
Fik mig en anden Skik;
Der blev en himmelsk Lue
Af den jordiske Drik.

Og Mennesket — den Gaade
Saa dunkel og saa sær,
Jeg prøved paa at raade,
Endskjøndt den er saa svær.
Jeg vovede at gjætte
Hans Hjertes fine Skrift
Og klart i Lys at sætte
Hans Tanke og Bedrift.

Jeg tolked Fryd og Smerte
Med livligt Farvespil,
Som fra mit eget Hjerte
Jeg hentede dertil.
Var Sandhed reen fremstillet,
Og var der nogen Feil,
Saa var det dog et Billed
Ud af mit eget Speil.

Om Usselhed, om Styrke
Jeg sang, om Elskov, Had;
Det Lyse og det Mørke
Det lod jeg følges ad.
For Skjønhed og for Ære
Mit Indre blev opladt,
Og kunde næppe bære
I Huus sin rige Skat! —

Men langtid var jeg bange,
Jeg gyste selv saa tidt,
Naar mine lette Sange
Ud flagrede saa frit.
Fra Verden fjern og ene
Jeg fulgte Hjertets Trang;
Bag Rosenhækkens Grene
Helst luunt jeg sad og sang.

Men snart jeg hørte sige:
»Han synger ganske net!«
Jeg følte Modet stige
Og Hjertet mere let.
Saa lod jeg mig da trykke,
Og saa var det forbi
Med Eensomhedens Lykke
Og det Skjultes Trylleri.

Thi skjøndt jeg havde Glæde
Og næsten ingen Sorg
Af hvad jeg monne qvæde
I Hytte og i Borg,

Var jeg dog tidt bedrøvet
Og mindre fri og glad,
End da, som Fugl bag Løvet,
Jeg ubemærket sad.

Men aldrig dog min Stemme
Mig selv saa liflig klang
Og følte ret sig hjemme,
Som naar til dig den sang;
Som naar den til dit Hjerte
Sig turde trænge ind,
Og dulme lidt dets Smerte,
Og qvæge huldt dit Sind!

PT
8166
T5
1900

Winther, Christian
Til een

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 07 05 08 006 7